

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
10 JUNI 1932 - No. 2

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE POFFERTJESBAKKER
op de Zierikzeesche Paardenmarkt

Een roemrijke driemaster wordt dancing! In het jaar 1917 geschiedde het dat de driemaster „Kleber” na een gevecht van 4 uur met een duikboot met den palm der overwinning ging strijken. Deswegen werd 't schip met 't oorlogskruis begiftigd welk eereteeken op den romp werd aangebracht. Thans wordt het vaartuig ingericht tot 'n drijvende dancing om aan de Azuren Kust te gaan dienst doen, tot veler verontwaardiging!

Een straattooneeltje te Bombay, na de laatste onlusten aldaar.

De Wereld over

Deze Engelsche meneer laat aan de kijklustigen zien, hoe hij aan een lantaarnpaal kan hangen en dan nog eenige honderden ponden kan torsen

De opening van de jaarlijkse Schotsche Hooglandfeesten vond dezer dagen plaats te Pittellessie, waar men deze groep zwaarddansers kon bewonderen.

En het zoontje van dezen Engelschen meneer heeft een aardje naar zijn vaartje, want met gemak torst hij z'n piepa, z'n zusje plus motorfiets in de hoogte.

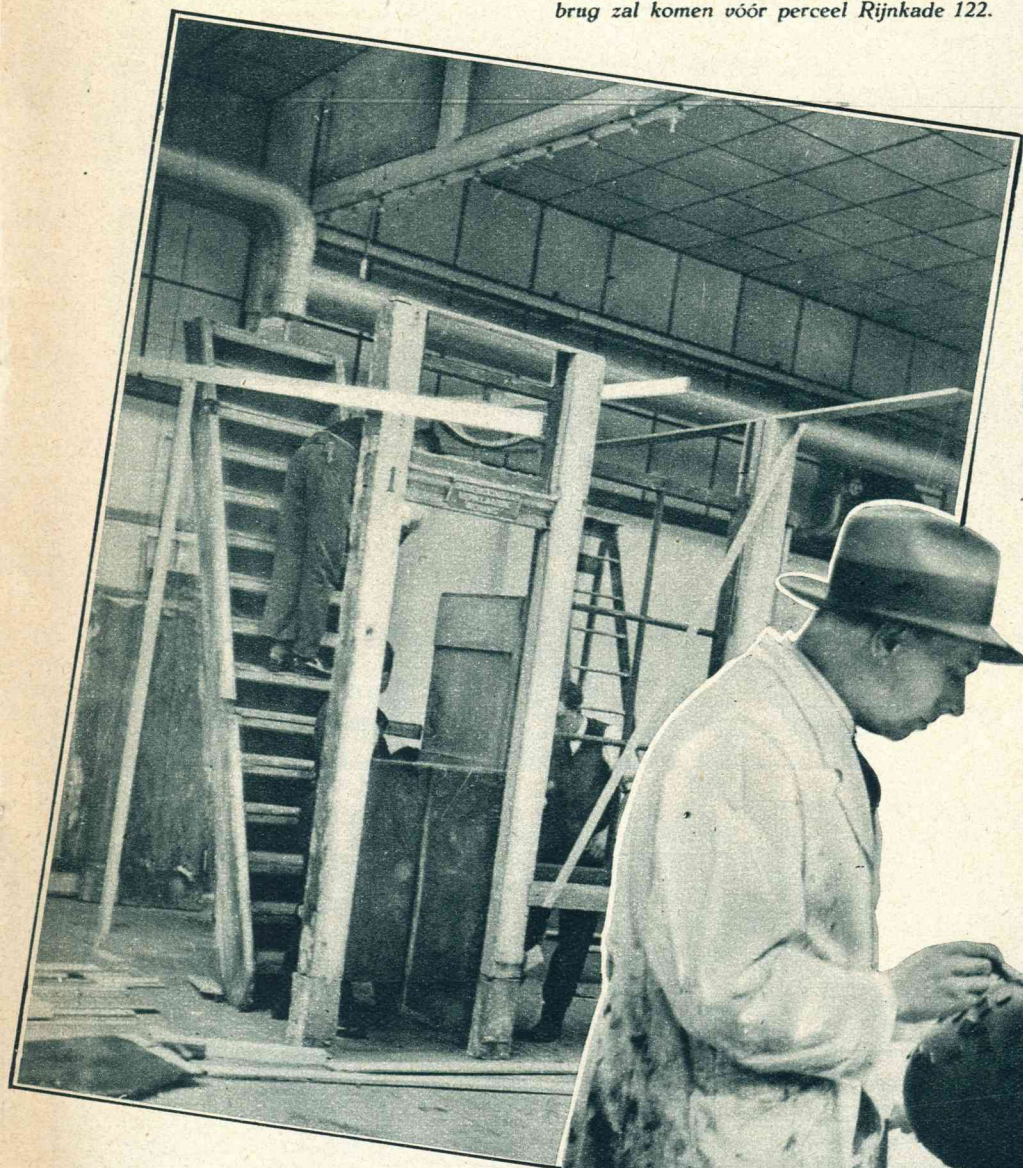
UITONS LAND

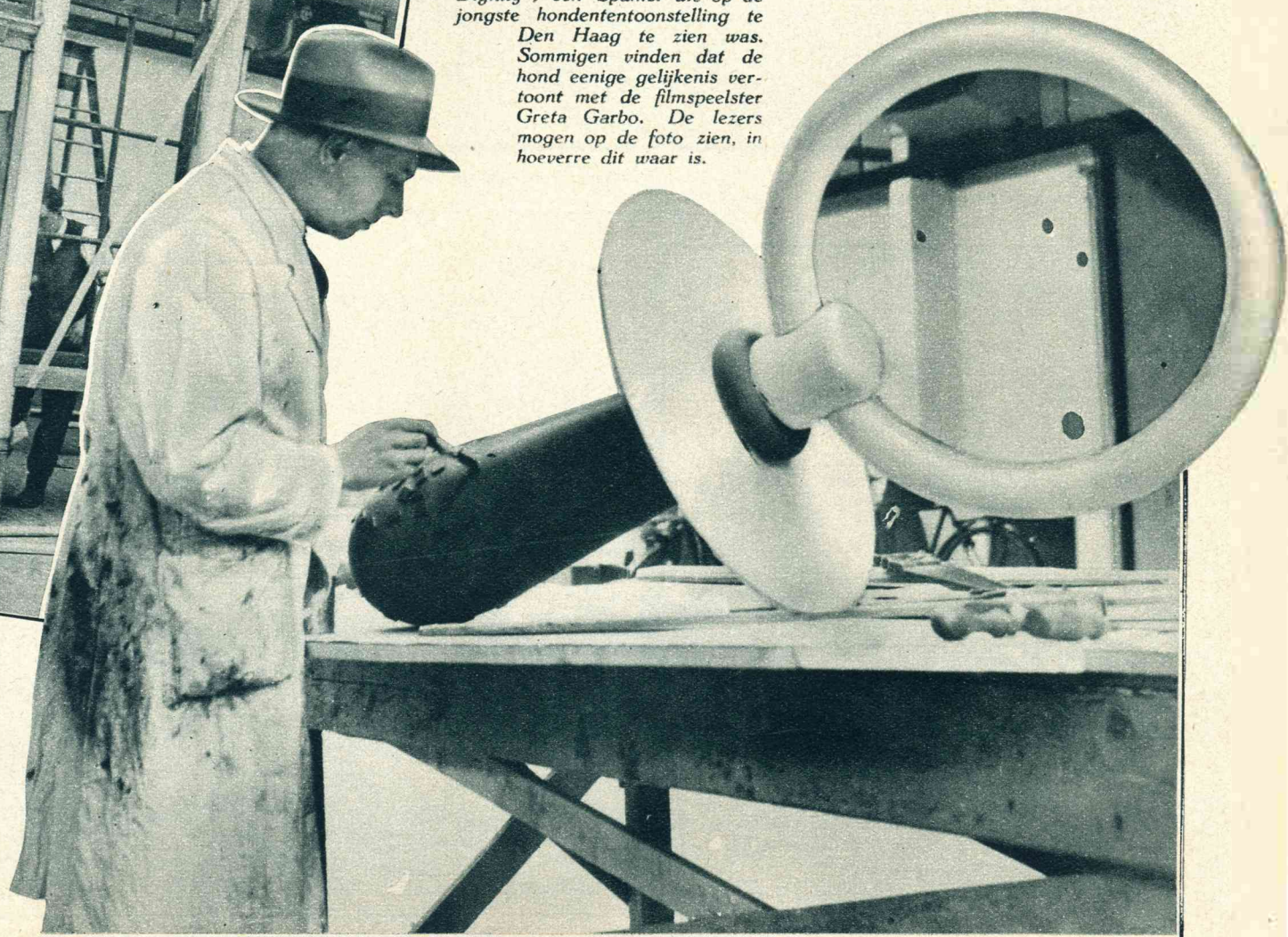
Na grond-onderzoek is de plaats bepaald, waar de brug gebouwd zal worden over den Rijn te Arnhem. De brug zal komen vóór perceel Rijnkade 122.

Greta Garbo? Dit is „Wagtail's Dignity", een Spaniel die op de jongste hondententoonstelling te Den Haag te zien was. Sommigen vinden dat de hond eenige gelijkenis vertoont met de filmspeelster Greta Garbo. De lezers mogen op de foto zien, in hoeverre dit waar is.

Zóó mag het niet meer. Een kolossale speen, het voorwerp dat men vroeger altijd bij de baby kon zien en dat bij moderne kinder-verzorging uit de boeze is, op de tentoonstelling Moeder en Kind, welke van 17 Juni tot 10 Juli in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam wordt gehouden. Op de tentoonstelling wordt ook een ouderwetsche onbewoonbaar verklaarde woning opgetrokken, die laat zien onder welke droevige omstandigheden moeder en kind (en het geheele gezin) moesten wonen.

Siberië : en wij zien in gedachten dwars door de kaart van Azië de wijd uit elkander staande letters, welke ons de onmetelijkheid van dit land suggereeren.

Siberië : en wij herinneren ons de verhalen van ontberingen en lijden, in dit land van sneeuw en ijs en van eindeloze steppen doorstaan.

Siberië : en voor ons geestesoog trekken voorbij de eindeloze stoeten van ballingen, die naar dit onherbergzame oord werden gezonden om er te boeten voor hun misdaden : politieke en andere.

Maar hoe weinig weten wij ten slotte van het leven der menschen, die, schaarsch in getal, het land aan gene zijde van den Oeral bevolken.

Ondanks de moderne verkeersmiddelen, ondanks uitvinding van de telegrafie en radio kan ons dit niet verwonderen. Men heft niet in enkele tientallen jaren volken, die tot nu toe in volkomen isolement en naar oeroude zeden leefden, op tot het beschavingspeil van West-Europa. Ook thans nog zijn er in het uitgestrekte Siberië verschillende streken, waarin de beschaving en vooruitgang nog niet zijn doorgedrongen, ja, die zelfs voor den wetgever onbereikbaar zijn. Nog leven er stammen, die volkomen onkundig zijn van de machtsverhoudingen in Europa, en waarvan de leden niet weten, dat zij bij het uitgestrekte Russische Rijk zijn ingelijfd.

En al dringen ook hier de wetten en de bepalingen met onverbiddelijke, niet te stuiten kracht door, naast deze wetten blijven de gewoonten der voorvaderen onaantastbaar. Met andere woorden : men stoort zich niet aan de wetten, doch alleen aan de overgeleverde zeden. Zoo is het in den Sovjetstaat verboden, voor alle landen en volken en stammen, jonge meisjes te verkopen, gelijk het in Siberië, naar geldend huwelijksgebruik, nog veelvuldig voor-

DE VROUW

Grootmoeder, moeder en dochter.
Drie geslachten Chakassen-vrouwen.

Chakassen-vrouw op de markt. ↗

Een priesteres der Chakassers voor haar „tempel”.

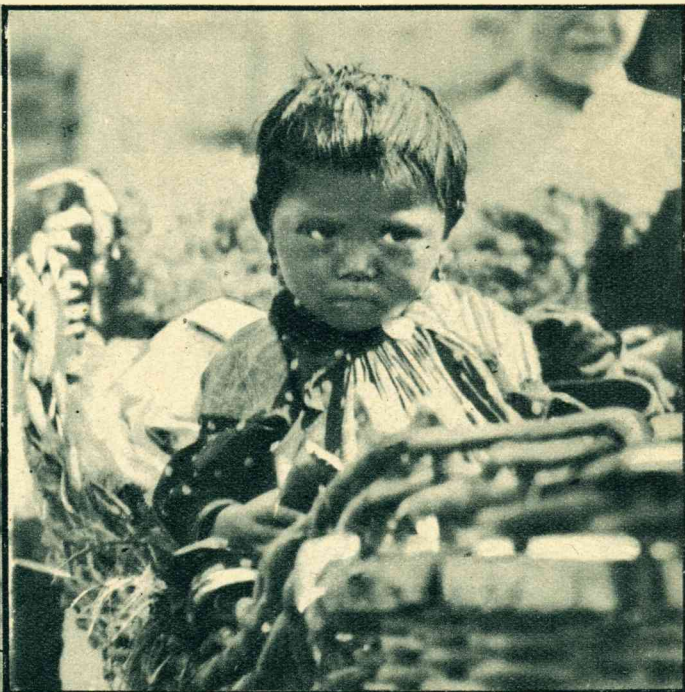
De vrouw van een rijken Oiroten-
hoofdman reist uitsluitend te paard.

Ook het Chakasser-meisje heeft tegenwoordig haar „afspreekje“.

Chakassen baby.

Aldus houdt een Chakassen-priesteres haar vlechten bij elkaar.

jes nieuwsgierig uit de leemen hutten te voorschijn, bekeken met verwondering zijn fotografiestoestel en snoepten van de bonbons, die hij haar presenteerde. Wel een bewijs, dat het bekende gezegde: „de Kirgies verbergt het aangezicht van zijn vrouw voor den vreemdeling“ aan het verouderen is. In het aangrenzende gebied der Oiroten, die op den rand van Mongolië wonen, trof de reiziger reeds een heele generatie aan van jonge meisjes, die zich de Westersche ideeën hadden eigen gemaakt, de landsdracht hadden afgelegd en vervangen door blouse en rok, die hun pekwart haar hadden afgesneden en een opleiding ontvingen voor onderwijzers. En toch waren haar moeders nog als koopwaar aan den man gebracht, en kwam het voor, dat een meisje van drie maanden reeds als bruid ver-

kocht werd, om zodoende eerst zeventien jaar lang in het huis van haar schoonouders een harden diensttijd te hebben, waarin zij, naar onze begrippen, als slavin werd behandeld.

Een zeer merkwaardige ontdekking deed deze journalist bij de Chakassers, die langs de oevers van de machtige Jenissei-rivier wonen. Bij hen is de vrouw weinig meer dan een slavin, en bij het huwelijk wordt zij door haar ouders eenvoudig weg aan den meestbiedenden jonkman verkocht. Toch kwam het voor, dat zulk een vrouw een geheel dorp, ja een geheele streek beheerschte, daar zij soms de rol vervulde van, het klinkt een beetje dwaas, „medicijnman“. Wanneer nl. zulk een wonderdokter sterft zonder zonen na te laten, gelooft men, dat zijn „krachten“ op zijn dochter overgaan. Deze wordt dan een soort priesteres van haar stam. Maar ook hier doet de invloed van den nieuwen tijd zich gelden en het zal niet lang meer duren, of deze vrouwen zijn uit haar — bij uitzondering — bevoorrechte positie gestooten. Deze priesteressen, gelijk zij nog worden aangetroffen, dragen een bijzonder kleed, dat haar hoogen rang aanduidt. De haren dalen in twee zware vlechten naar beneden en worden samengebonden door een... veiligheids-speld.

Zoo bleek Europa hier te zijn doorgedrongen. En wanneer men in de gelegenheid is de markten in de Siberische hoofdsteden te bezoeken, dan bemerkt men alras, dat de vrouwen bijzonder oog hebben voor die koopwaren, welke ook de Europeesche huisvrouw onontbeerlijk acht.

De naaimachine in de Siberische steppen: een rijkdom voor iedere familie.

IN SIBERIË

kwam. Maar het is wel zeker, dat de wet-bepaling niet overal wordt opgevolgd, hetgeen ook niet hoeft te verwonderen, daar vele families behooren tot zwervende nomadenstammen, op welke nauwelijks eenige controle mogelijk is. Zoo kan men er zeker van zijn, dat in verafgelegen dorpen of hutten een boer zijn dochter nog „van de hand doet“ voor een pak tabak of een hoeveelheid wodka. Ondanks de taaheid der voorvaderlijke zeden dringen, gelijk gezegd, de wetten langzaam door en steeds kleiner wordt het aantal dergenen, die buiten hun bereik weten te blijven.

Het contact met de overige wereld wordt nauwer. De reizende journalist Lubinski verhaalt, dat hij er niet op had durven rekenen, de vrouwen der Kirgiezen te zien te krijgen. Maar het tegendeel gebeurde. In de dorpen kwamen de vrouwen en meis-

„n „Beauty“ der Siberische steppen.

Bij den onmisbaren waterput onder IJzendijke.

Een schilderachtig plekje in de kromming van den dijk nabij 's Heer Hendrikskinderen.

VAN STAD EN LANDE

De groentekar in de Noordstraat te Vlissingen.

Arnemuidensche vis-schersvrouwen gaan de klanten af te Goes.

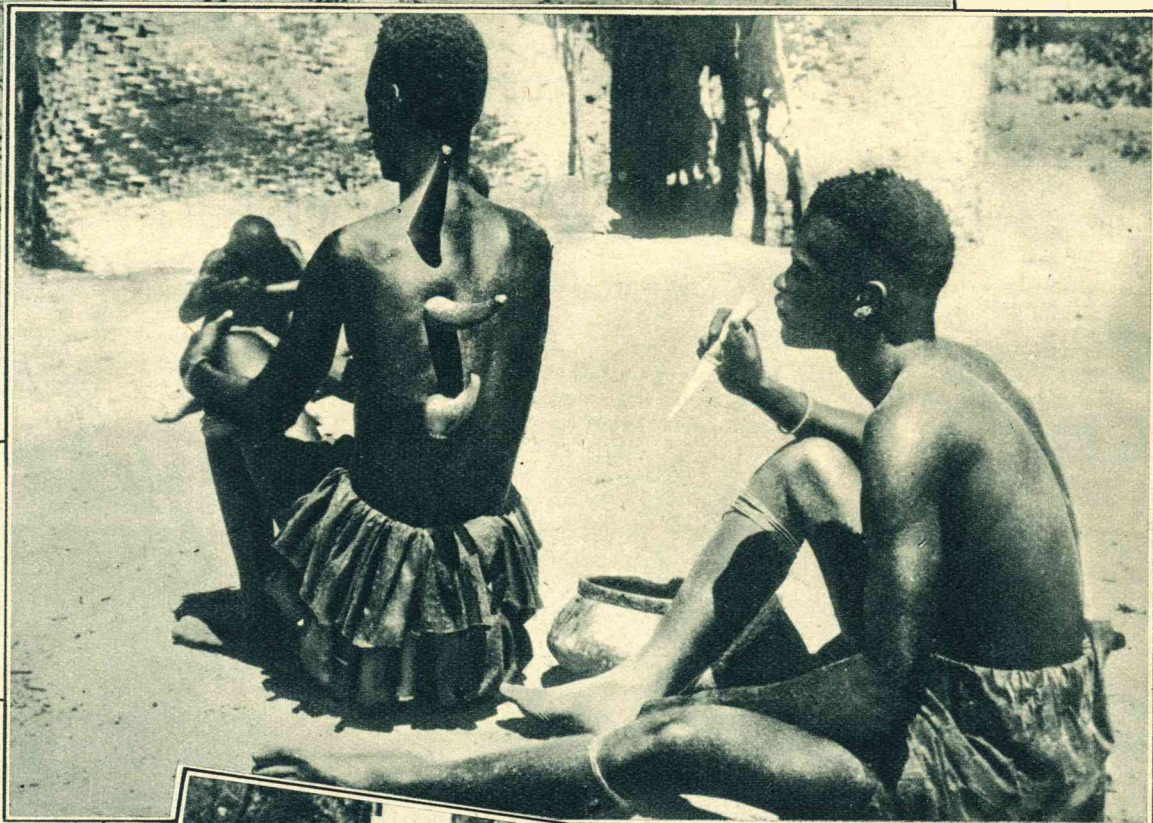
Als de meidoorn bloeit.

Dorpsgezicht te Ellemeet.

De geweer-schilder. Captain Hardy in Beverly Hills, die kampioen-schutter van Californië is, speelt het klaar met 'n geweer deze twee portretten in 'n linnen schijfje schieten.

De heeren in sommige gedeelten van Zuid-Afrika, die zich dokter noemen, gebruiken niet de ouderwetsche bloedzuigers, maar daarvoor in de plaats de horens van 'n koe; in de huid wordt een gaatje geprikt en daarna moet het bloed in de horens gezogen worden.

RARE DINGEN

'n Beetje raar is ook deze foto uit Amerika; de filmspeelster Joan Bennett werd opgenomen in een regiment artillerie, omdat zij getoond had te bezitten „de moed, kracht en onbevreesdheid der pioniers-vrouwen, die Amerika hebben helpen bouwen”. Waar en hoe zij die kracht enz. heeft getoond, wordt er niet bij vermeld.

Een rare mode, om er geen ander woord voor te gebruiken, is in Japan populair geworden, waarschijnlijk onder invloed van den jongsten strijd met China. Vele kinderen dragen er namelijk tegenwoordig stalen helmen, hetzelfde model dat de soldaten aan het front gebruikten.

De Zierikzeesche paardenmarkt, voor Schouwen een gebeurtenis van den eersten rang, bracht ditmaal slechts weinig menschen op de been.

De donkere Tijd....

De donkere tijd is ook voor Zeeland aangebroken, ondanks het feit, dat de zomerzon geen wolkje aan de lucht laat, en alles een feestelijken glans geeft.

Wij schreven er reeds over in een artikel over de boerderij, en het bleek ons later, dat we niet te veel hadden gezegd, en dat helaas ons pessimisme niet alleen door velen wordt gedeeld, maar zelfs in veel erger mate wordt gevoeld.

Zelfs een clown slaagde er niet in de menschen te amuseeren.

....terwijl een markttafereeltje aan den voet van den oaden, stomporen een zekere fleurigheid niet was te ontzeggen

Ook de loten van de van oudsher beroemde loterij gingen maar traag van de hand, al deed de colporteur nog zoo z'n best om de aandacht te trekken.

Ja, beste menschen, we zitten in het schuitje, en moeten varen. We geven toe, dat we pessimistischer hadden kunnen zijn, maar we mogen ons toch ook niet overgeven aan een wanhoopsstemming, die den laatsten ondernemingsgeest en het laatste vertrouwen fnuikt.

Nee, het moge dan ook zoo zijn, dat velen weinig of geen vertrouwen meer in de toekomst bezitten, wij voor ons voelen ons geroepen van achter de wolken het zonnetje te voorschijn te roepen, om het te laten schijnen in de donkerste hoeken! Laat „Ons Zeeland” het zonnetje in vele huizen zijn! Op deze gedachten zijn we afgestemd, en als ons blad ééns per week een uur van genoeg en van

Paarden waren er maar weinig opgekomen.

van den eersten rang, bracht ditmaal slechts weinig menschen op de been. Het was in Zierikzee niet zoo veel drukker dan op een gewonen marktdag. Paarden waren er maar weinig opgekomen, en het scheen wel, alsof zij in 't draven al evenmin zin hadden als hun eigenaars.

De menschen stonden maar wat bijeen, gekocht werd er om zoo te zien niet, en ook de loten van de van oudsher beroemde paardenloterij gingen maar traag van de hand.

Zelfs een clown, die zich had opgemaakt, om aan dit jaarlijksch gebeuren glans en vroolijkheid te verleen, slaagde er niet in, de menschen te amuseeren.

Ook datgene, wat onder den naam „kermis” de paardenmarkt tot een heuglijke gebeurtenis wil maken, kon zich niet in een druk bezoek verheugen. Melancholisch klonk de bel van den bijna leegen luchtschommel, en de schuitjes van den draaimolen schenen ook al niet dien zwier van anders te hebben (maar misschien was dit wel verbeelding). Maar het best uitgedrukt vonden we den geest

Oók datgene, wat onder den naam „kermis” de paardenmarkt tot een heuglijke gebeurtenis wil maken, kon zich niet in een druk bezoek verheugen.

verstrooing kan brengen, dan voelen wij ons rijkelijk beloond.

Ondertusschen was het alles zwart, wat we vandaag zagen. De Zierikzeesche paardenmarkt, voor Schouwen een gebeurtenis

van dezen dag in de gezichten van een rij jonge meisjes, die baloorig in een vensterbank bijeen zaten....

Zoo was het in Zierikzee.... En toen we met de boot terugvoeren, en bemerkten, dat een kaartje enkele reis en een retour slechts 50 cents schelen, hebben we een oogenblik ons hoofd geschud over zooveel aardsche inconsequentie, en heeft ons een oogenblik óók de zwartheid des levens bekropen, die we echter spoedig weer hebben afgeschud, want: achter de wolken is en blijft de zon!

Melancholisch klonk de bel van den bijna leegen luchtschommel.

De acrobaat trok nog veel jeugdige belangstelling.

Maar het best uitgedrukt vonden we den geest van dezen dag in de gezichten van 'n rij jonge meisjes, die baloorig in een vensterbank bijeen zaten.

Wonderen der Fakirs

INDISCHE GEHEIMEN ONTHULD

De „wonderen” der fakirs wekken nog steeds veler verbazing. Men begrijpt niet, hoe een mensch 'n heelen dag op spijkerpunten kan zitten, zich scherpe naalden in 't vleesch kan laten drijven.. of hoe zoo'n bruine broeder in een uur tijds een zaadje kan laten opgroeien tot een boom — en wat er verder besproken zal worden in dit artikel. De wetenschap echter heeft den sluier van geheimzinnigheid weggetrokken van die vertooningen, en voor vele fakirkunsten aangetoond, dat zij langs volkomen natuurlijke weg hun beslag krijgen.

Een fakir hoeft niet altijd een goochelaar te zijn — al zijn sommige goochelaars tevens fakir. Het woord, oorspronkelijk een Mohammedaansche term, beteekent, evenals „derwisch,” een godsdienstige bedelaar. De Indische godsdiensten hebben het woord overgenomen en over heel de wereld bekend gemaakt.

De goochelkunst van Indië is volstrekt niet

door
BEVERLY BARNES

buitengewoon. Tal van tooneelgoochelaars doen veel verbazingwekkender dingen — Howard Thurston en menige andere goochelaar doen fakirwonderen beter dan de fakirs zelf.

De toer van het spijkerbed, het menschenlijke speldenkussen enz. zijn door Indiërs het eerst in Europa en Amerika vertoond, maar door anderen nagedaan. Zich levend laten begraven was ook een nieuwtje — tot wijlen Harry Houdini en anderen er een veel mooier vertooning van maakten, dan de Indiërs ooit hadden durven droomen.

Het vermogen der fakirs om pijn te verdragen, is echter door den Franschen geleerde Henri Pieron het best verklaard. Zijn onderzoekingen hebben uitgemaakt, dat de zoogenaamde pijn geen eigen werkelijk bestaan heeft, maar waarschijnlijk een door de menschheid verworven instinct is, dat waarschuwt tegen gevaar.

Er zijn vele voorbeelden van menschen, die in toestanden van diepe geesteswerkzaamheid geen pijn gewaar werden. Dr. L. Gualiano, een Italiaansch geleerde, heeft een groot aantal misdadigers na hun veroordeeling onderzocht, en bevonden, dat zij niet in staat schenen te zijn, om pijn te gevoelen. Zij merkten zelfs niet, dat er naalden tot onder hun huid werden gestoken.

Een man, die uit een brandend huis sprong, kreeg een poos later pijn, en merkte, dat een spijker dwars door zijn voet was gedrongen. Hij had

Een fanatiek Indische fakir, die, geheel met een witte klei-aarde bestreken, gedurende den tijd der godsdienstige processies, op een met scherpgepunte spijkers beslagen bed den dag doorbrengt.

er in de opwinding van den brand niets van gevoeld. Volgens de anatomisten komt het zelden voor,

dat een zenuw onafgebroken doorloopt van de huid naar de hersenen, waar gewaarwordingen bewust worden. Er zijn korte tusschenruimten, waar de pijngevoelens overheen springen, zooals een electrische vonk over een gaping springt. Soms echter zijn de zenuweinden niet naar elkaar toe gericht, maar teruggebogen, en dan kan er geen sensatie dóór — er kan geen pijn gevoeld worden.

Deze vorm van gevoelloosheid is vaak door hypnotiseurs op het tooneel te voorschijn geroepen — hypnose deed hier het werk, wat anders hysterie verrichten kan.

In de middeleeuwen nam men o.a. deze proef, om na te gaan, of een bepaald persoon behekt was: er werden naalden in verschillende deelen van het lichaam gestoken, om de „doode plekken”, waar de klauwen des duivels het lichaam hadden aangeraakt, te vinden. Als de verdachte in lichten graad hysterisch was, en daardoor niet bij iederen prik opsprong, werd zij als heks veroordeeld.

Bij sommige rassen nu, met name de Mongolen, de Hindoes en de Eskimo's, heeft zich het vermogen, om de pijn uit te schakelen, ontwikkeld tot een raseigenschap. Het Sufisme, in Perzië en Turkije, en het Hindoesche Yogisme hebben de hypnose krachtig beoefend, en beoefenen de extase, door muziek, drogerijen en dans ontwikkeld, als een kunst. De Hindoe-god Siwa was de groote Yogi, en zijn volgelingen nemen aan, dat zij door hypnose en versterving wonderbare krachten en heerschappij over de natuur kunnen verkrijgen.

Het is buitengewoon makkelijk voor de fakirs „wonderen” te doen, als zij voor een zuiver Indisch publiek staan. Die raken door hypnose zoover, dat ze alles gelooven. Een heel gewoon maniertje is de „zuurstof-dronkenschap”: door beurtelings langzaam en snel ademen en lang den adem inhouden wordt het bloed oververzadigd met zuurstof. Dat soort van dronkenschap kennen we tegenwoordig ook van vliegers, die op groote hoogte hebben gevlogen. Vaak zijn zij uren na de landing ontoerekenbaar, praten wartaal en vertoonen alle verschijnselen van acute dronkenschap.

De Indische toovenarij is heel iets anders. Er zijn duizenden goochelaars in Indië, zegt Howard Thurston, maar hun trucs zijn heel simpel, lijken niets op wonderen en worden door vaklui gemakkelijk ontmaskerd.

Een der meest vertoonde kunsten b.v. is de truc van den mango-boom. De „toovenaar” plant een zaad van de mango, legt er een doek over, zingt geheimzinnige tooverspreken, heft van tijd tot tijd den doek op, en laat dan zien, dat het boompje telkens gegroeid is, tot 'n hoogte van een meter zelfs.

Zijne Kon. Hoogheid Abdulsalamkhan, de door allen erkende fakir-koning van Indië, een beroemdheid in de buurt van Lucknow, waar hij zijn hoofdkwartier heeft.

Die truc wordt in vele variaties vertoond. De eenvoudigste vorm is deze: de goochelaar voorziet zich van een aantal mango-boomtakken van verschillende lengte en van een aantal doeken. Iederen keer, dat hij den doek oplicht, om te laten zien, hoe hard het boompje groeit, verbergt hij in de plooiën 'n grooteren tak, in plaats van den vorigen, dien hij juist getoond heeft — en als hij den doek weer over de aanplanting spreidt, haalt hij den korteren tak weg, en plant er den grooteren voor in de plaats.

Met zorgvuldiger voorbereiding kan de truc op nog fraaier wijze worden verricht. Er wordt een kuil in den grond gegraven; een jong mango-boompje, geplant in aarde op een schijf kurk, wordt op den bodem gezet. Boven de plant wordt dan de grond, gekneet tot een booggewelf, gesloten.

Als de toeschouwers bijeen zijn, maakt de toovenaar een gaatje in het bovenvlak van den boog en plant een mango-zaadje. Dan legt hij er een doek over of hij zet er een klein tentje op, en begint het zaad met kruiken water te besproeien. Het water spoelt den dunnen bovenwand van het gewelf weg, dringt tegelijk in de holte — de kurk, waarop de plant rust, gaat drijven, en wordt geleidelijk hooger geheven. Het boompje schijnt eindelijk geheel uit den grond opgegroeid te zijn.

De truc met het touw is lang de beroemdste „tooverkunst” ter wereld geweest — beroemd, omdat duizenden menschen er over spraken — terwijl eigenlijk niemand er zelf getuige van scheen te zijn geweest. Volgens de meest gewone beschrijvingen gooide de toovenaar een touw de lucht in, waar het loodrecht bleef staan, waarop of de toovenaar of zijn assistent in het touw klom, en verdween, het touw meenemend.

Een fakir, die den toer vertoonde voor den Duitschen professor Schmidt, deed het zoo goed, dat de professor er tijdens de voorstelling inliep — maar: de Duitscher was zoo voorzichtig geweest, een helper in het huis van den fakir te verstoppert,

en die bespiedde het heele mechaniek.

Terwijl de fakir het ééne einde van het touw in brand stak, en poeder in de vlam stortte, om een dichten rook te veroorzaken, werd er van boven af een bijna onzichtbare lijn neergelaten, en een assistent van den fakir hechtte die aan het andere eind van het touw van den wonderdoener. Toen deze plotseling het touw de lucht in slingerde, werd de lichte lijn snel opgetrokken, en het zware touw scheen stijf recht in de lucht te hangen.

Terwijl dan de toovenaar met zijn grimassen en praatjes het publiek afleidde, werd er een zwaarder touw langs de lichte lijn neergelaten, met een knijper, die aan het eind van het eerste touw klemde. Er kwam tegelijk een bos rookende lapen en chemicaliën langs de lijn glijden, en toen de fakir in het touw klom, verdween hij in dien rook. De helpers beneden leidden verder de aandacht van het publiek af, terwijl de toovenaar het touw achter zich aan trok en door zijn huis naar beneden ging, om vervolgens van een anderen kant weer te voorschijn te komen met het touw in de hand.

Deze toer is door Thurston en anderen nagedaan, zonder rook — maar Thurston geeft 't voor niets méér uit, dan het werkelijk is: een handige fopperij.

Van de andere kunsten der fakirs, die niets zijn dan gewone goocheltoeren of trucjes, vermelden wij nog slechts „de schietende pop” — 'n pop, die op commando een pijl afschiet, welke altijd een bepaald doel raakt. Het heele geheim zit in de rechterhand van de pop, in den vorm van een stukje was, waarin het einde van den pijl gedrukt zit, zoo stevig, dat het eenige seconden houdt. De goochelaar ziet de was geleidelijk meegeven, en juist, als het op het punt staat los te laten, geeft hij het bevel tot schieten. En oogen-schijnlijk gehoorzaamt de pop — in werkelijkheid vliegt de pijl van den gespannen boog naar het vooruit met zorg geplaatste doel.

Een aparte tak van Indische kunstenmakerij is het slangen-bezweren. Volgens dr. Raymond L. Ditmars, van den New-Yorkschen dierentuin, werken negen en veertig van de vijftig slangenbe-zweerders met cobra's waarvan de giftanden zijn uitgetrokken — totaal ongevaarlijke dieren. De vijftigste echter werkt

Ikon Josma Sidi Smans drijft zich drie groote priemen door 't aangezicht en lijkt gevoelloos voor de hierdoor veroorzaakte smart.

De bedelaar-fakir, die door allerlei kunststukjes met 't zwaard aan z'n kostje komt.

met een slang, die volledig is uitgerust. Hoe zoo'n vijftigste met de venijnige dieren werken kan, is nog niet heelemaal duidelijk. De meening is echter geopperd, dat in enkele families, waarin de kunst van ouder op kind is overgegaan, de aanstaande artisten als heel klein kind worden ingeënt met zeer kleine hoeveelheden slangengif, die geleidelijk grooter worden genomen, tot de patiënt niet meer ontvankelijk voor het gif is.

Anderen zoeken de verklaring in een soort hypnotisme. Het is niet mogelijk, dieren te hypnotiseeren, zooals dit met menschen gebeurt, maar er bestaan andere middelen, om ze onder invloed te krijgen. Een heel eenvoudige manier kan iedereen toepassen op een kip of duif of anderen vogel.

Zet den vogel op tafel, houd zijn kop omlaag tegen het hout, en trek met een stuk krijt een rechte lijn, die bij den bek begint. De vogel zal, starend op die lijn, geruimen tijd roerloos blijven. Deze truc wordt op 't tooneel dikwijls gebruikt, om vogels op hun plaats te houden, terwijl er met andere dieren gewerkt wordt.

Hetzelfde effect kan men bij vogels en sommige andere dieren bereiken, door ze in bedwang te houden, tot ze niet meer tegenspartelen. Het kan minuten duren voor 't beestje merkt, dat 't niet meer vastgehouden wordt. Ook worden vogels wel duizelig gemaakt, door den kop met een draai-beweging tusschen de handen te wrijven.

De cobra beweegt zich heen en weer bij de fluitmuziek van den slangenbe-zweerder. Dit komt niet door de muziek, maar door de bewegingen van den Hindoe zelf. Deze truc wordt bij het temmen van dieren vaak gebruikt — het lijkt, of een dier de muziek volgt, terwijl het in werkelijkheid alleen aan teekens met de handen gehoorzaamt.

Het is echter wel mogelijk, dat de heerschappij van den Hindoe over zijn slangen voor een deel aan de fluit te danken is. Dr. Ditmars heeft ontdekt, dat enkele Indische muziekinstrumenten, vooral de sitar, een soort mandoline, een paar huilende noten kunnen voortbrengen, waarvoor de slangen zeer gevoelig zijn. Hij verklaart, dat hij met een bepaalde noot een cobra kon doen rillen en op de zijde neervallen, schijnbaar leve oos.

Ikon Josma Sidi Smans drijft zich drie groote priemen door 't aangezicht en lijkt gevoelloos voor de hierdoor veroorzaakte smart.

IN HET DONKER

DOOR F. JACKSON

Het spijt me heel erg, dat ik u zoo lang heb laten wachten. Hij moest het verband vernieuwen."

"Och," zei miss Larrimore, „het heeft heusch niet zoo lang geduurd."

"U hebt u zeker uitstekend geamuseerd?" vroeg hij bijna jaloersch, „wat hebt u wel uitgevoerd?"

Ze aarzelde merkbaar. Eindelijk antwoordde ze:

"Ik heb zitten denken.... denken en.... wat frissche lentelucht zitten genieten. Ik heb alle ramen wijd open gezet. Het is buiten heerlijk zacht."

"Ik wou dat ik naar buiten kon," zei hij zuchtend.

Ze had terstond spijt van haar gezegde.

"Toe, neemt u me niet kwalijk.... het spijt me, dat ik dat zoo ondoordacht gezegd heb.... maar.... ja.... waarom kunt u eigenlijk niet uitgaan? Dat verband om uw oogen laat immers geen licht door, wel?"

"Neen, dat niet. Maar dat is de kwestie niet. Ik durf het niet te wagen. De gedachte alleen al van me tusschen de menigte te begeven, maakt me bang. En dan.... hoe moet het gaan op de kruispunten?"

"Ik zou u kunnen geleiden," zei ze.

"Als ik maar durfde. Als ik maar in een wat stillere buurt woonde. Of als.... ja, daar heb ik een idee!.... Waarom zouden we niet rijden?"

"Rijden?" herhaalde ze, alsof ze hem niet begreep.

"Ja, natuurlijk. Dan had ik niet verder te loopen dan van mijn kamer naar den auto en van den auto naar mijn kamer hier terug. Ik zou me in den wagen heelemaal veilig voelen, denk ik zoo."

Ze zei er niets op.

"Zoudt u daar zin in hebben?" vroeg hij na een poosje.

"Om te rijden in den zonneshijn door het park of langs de rivier?" vroeg ze droomerig, „of ik daar zin in zou hebben? Dat lijkt me iets wonderlijks! Hoe vaak heb ik al staan kijken naar al die voorbijkomende auto's! En me voorgesteld, hoe heerlijk dat wel moest zijn!"

Hij stond verwonderd.... een beetje ongeloovig.

"Wilt u dan beweren, dat u nog nooit met een auto gereden hebt?"

"Nooit," antwoordde ze eenvoudigweg, „maar ik heb er wel vaak naar verlangd. Het moet wel iets heerlijks zijn met zoo'n vaart voort te stuiven met den wind in je gezicht en door je haren heen."

Hij was overbluft. Hijzelf had een auto altijd iets zoo heel gewoons gevonden. Het prikkelde zijn verbeelding te bedenken, welk een sprookjesland hij dan wel voor haar kon ontsluiten. Als ze werkelijk tot nog toe zóó weinig van het leven genoten had....

"Zoudt u even willen schellen?" vroeg hij.

"Schellen?" vroeg ze afwezig, als ontwakend uit een droom.

"Ja.... met de bel.... voor Giddings, ziet u?"

"O ja.... natuurlijk!"

Haar stem klonk een beetje onzeker. Hij hoorde haar voetstappen heel zachtjes over het tapijt gaan.

"Mag ik u één.... een heel.... heel akelige vraag stellen?" vroeg hij glimlachend.

"Ik zal u antwoord geven.... als.... als ik het kan."

"Hoe oud bent u?"

Na een oogenblik kwam haar antwoord. Ze scheen de vraag eerst ernstig overdacht te hebben.

"Een en twintig," antwoordde ze.

"En hebt u altijd in de stad gewoond?"

Weer aarzelde ze, voordat ze zei: „Ik ben hier niet geboren."

"Waar dan wel?"

"Buiten. Ik herinner me dat.... maar slechts vaag. Het lijkt me nu zooiets van een sprookjesland."

Giddings kwam binnen.

"Jawel, meneer?" vroeg hij om zichzelf aan te dienen.

"Ik moet den open wagen hebben, Giddings," zei Philips. „En dadelijk na de lunch."

"Jawel, meneer."

"Is de lunch al klaar?"

"Bijna meneer. Nog een paar minuutjes."

Giddings verdween van het tooneel. Philips hoorde, hoe het meisje zachtjes in de kamer rondging. Hier werd een stoel verschoven, daar hoorde hij, hoe ze een of ander snuisterijtje opnam en weer neerzette. Eenmaal zuchtte ze.

"Wat scheelt er aan?" vroeg hij dadelijk. „Is er iets niet in orde?"

Ze gaf geen antwoord. Het eigenaardige gevoel, dat hem telkens overviel, als hij sprak, zonder antwoord te krijgen, overviel hem nu ook. Bijna scherp herhaalde hij: „Miss Larrimore!"

"Ja...a?"

Ze had terstond geantwoord en wachtte nu op wat verder kwam.

"Hebt u ergens hinder van? Tobt u over iets?"

"Welnee...." antwoordde ze langzaam. „Hoe.... hoe komt u op dat idee?"

"Omdat u zoo ongedurig bent," antwoordde hij.

Ze gaf geen enkelen uitleg, maar staakte haar rusteloos heen en weer geloep.

"Miss Larrimore!" riep hij opnieuw.

"Ja?"

No. 6 „Blijf in hemelsnaam rondloopen, als u daar zin in hebt. Ga niet stilzitten, omdat ik dat gezegd heb. Ik vroeg me alleen af, of er

iets was wat u hinderde en of ik soms iets voor u doen kon?"

De deur ging open. Hij hoorde het meer dan duidelijk en veronderstelde, dat ze was weggegaan.

"Miss Larrimore!" riep hij bijna woest uit en sprong uit zijn stoel op. Zij legde haar hand op zijn arm.

"Ja, ja," zei ze geruststellend. „Ik ben hier immers."

"De lunch staat klaar, meneer," kwam Giddings zeggen. Zij stak haar arm door den zijnen en hij hield zich aan haar vast en voelde 'n trilling door zijn leden.

Voor het eerst scheen zij het te bemerken. Hij voelde, hoe haar arm heel eventjes trilde en de neiging toonde om zich terug te trekken.

Het deed hem inwendig pijn. Trok ze zich van hem terug om zijn blindheid of uit schaamte en wroeging? Schrok ze misschien terug, omdat ze zich erover schaamde, dat ze zulk een misbruik van zijn hulpeloosheid gemaakt had? Kon hij haar toch maar één keer in de oogen zien....!

Gedurende de lunch werd er door geen van beiden veel gezegd. Hij was gedrukt en voelde zich steeds somberder en minder op zijn gemak. Hij begreep niet, waarom zij zoo stil was. Het gerinkel van het servies en de stappen van Giddings klonken buitengewoon hard.

"Ik kan niet zien, Giddings," zei hij opeens geprikkeld, „maar ik ben nog niet doof. Wat kraken die schoenen van jou afschuwelijk. Ik wou, dat je rubberzolen ging dragen."

"Jawel, meneer," zei Giddings onverstoort.

Toen werd 't weer stil, totdat zij opstond, hem 'n arm gaf en hem van tafel wegvoerde naar zijn zitkamer. Hij nam haar arm aan, liet zijn hand langs haar arm omllaagglijden en nam haar handje in de zijne. Ze schrok en trachtte haar hand los te krijgen.

"Toe," zei hij ernstig. „Weet u dan niet, wat een handdruk beteekent? Weet u waar die gewoonte vandaan komt en hoe die begonnen is?"

"Nee....," antwoordde ze schuw.

Ze liet haar handje nu in de zijne liggen. Ze beantwoordde den druk van zijn hand niet, maar deed ook geen poging meer om zich los te maken.

"Eeuwen en eeuwen geleden, toen er nauwelijks wetten bestonden, en de menschen elkaar voortdurend bestreden, kwamen vrienden elkaar steeds tegemoet met uitgestoken en geopende rechterhand. Dat deden ze als teken, dat ze geen vijandelijke bedoelingen koesterden, want de rechterhand was de hand, die speer of zwaard hanteerde. Dat is de oorsprong geweest van een-hand-geven om vriendschap te betuigen. En als ik vandaag dus uw hand neem, dan wil ik daarmee zeggen, dat ik uw vriend wil zijn."

Hij zweeg, maar zij gaf geen antwoord.

"Als u iets mocht hebben, dat u hindert, kom er dan gerust mee bij me," voegde hij erbij. „Ik denk zoo, dat ik u alles en alles zou kunnen vergeven! Ik geloof, dat ik alles voor u zou kunnen doen, wat u maar rust en vrede zou kunnen schenken. U hebt een zekeren invloed op me gekregen."

"U moet zulke dingen niet zeggen," zei ze. „Toe, doe het niet meer! Er is niets wat me hindert.... niets.... waar u iets.... aan zoudt kunnen doen.... het is enkel.... enkel maar...."

Ze kwam niet verder.

"Zoudt u niet een beetje vertrouwen kunnen schenken?"

"Jawel.... dat is het juist."

"Wat dan?"

Ze hield opeens den adem in.

"'t Is niets," antwoordde ze. „Heelemaal niets!"

Giddings deed de kamerdeur open.

"De wagen staat voor, meneer!"

De rit.... haar eerste rit in 'n particulieren wagen, werkte sterk op haar stemming. Ze scheen opgewonden van plezier. En omdat hij niet zien kon, deed zij haar best om voor hen samen te kijken. Ze vertelde hem dat ze langs wijde, groene grasvlakten reden of langs stukken land, waar het gras nog bruin was na sneeuw en vorst. Ze noemde hem de lentebloemen, die ze bloeien zag en toen ze langs de rivier reden, beschreef ze hem den zonsondergang. Als ze ophield met praten, stelde hij haar nu en dan een vraag, om haar aan den gang te houden en hij genoot van haar aardige opmerkingen en grappige opvattingen. Zoo had ze de eigenaardigheid, om aan ieder huis een menschelijke eigenschap toe te schrijven. Ze beschreef ze als een huis „als een oud moedertje", eenvoudig en praktisch, als een „verwaand, hooghartig" huis, dat van kostbare materialen gebouwd was, maar er kil en ongezellig uitzag, of als het „parvenu"-huis, dat eigenlijk in een zijstraat stond, maar een uitgang had op de hoofdstraat, om zodoende een deftiger adres te hebben, of een zakelijk huis, groot en massief, waarin alleen aan geld gedacht werd en zoo meer. En ze toonde veel meegevoel voor treinen en auto's, die maar altijd moesten gaan, waarheen ze gestuurd werden. En ze vertelde hem, dat ze het heel natuurlijk vond, dat ze soms hun geduld verloren en uit wanhoop tegen een anderen wagen aanliepen of stuk gingen.

En dan hield ze er de meening op na, dat steden eigenlijk alleen voor zaken-doeleinden moesten gebruikt worden en afgesloten door hooge muren en poorten, die op een bepaalden tijd gesloten moesten zijn. En dat alle menschen in de voorsteden moesten wonen, waar de lucht zuiverder is en ieder een stukje

grond om te tuinieren moest bezitten. En hij begon reeds een plan voor 'n boek te ontwerpen, waarin hij haar verheerlijken en onsterfelijk maken zou. Een heldin, die nog nooit in een auto gezeten had en nooit buiten de stad was geweest, moest wel een nieuwigheid zijn en de aandacht trekken, zoo meende hij.

Dat idee nam hem zoo in beslag, dat hij haar aan tafel vroeg, of ze soms stenografeeren kon.

„Ik kan wel met een schrijfmachine overweg,” antwoordde ze, „maar steno ken ik niet. Had u dan iets te dicteeren?”

„Ja,” zei hij, „daar zat ik juist over te denken.”

„Misschien kan ik het toch wel opschrijven met de noodige verkortingen in gewoon schrift. Als u het graag hebt, wil ik het wel eens probeeren.”

„Goed!” antwoordde hij. „We krijgen in elk geval dan enkele notities bij elkaar.”

Dien avond kreeg hij zijn idee in groote trekken op papier. Ze bleven tot elf uur werken en daarna liet hij haar met zijn wagen thuis brengen, zoover ze tenminste gebracht wilde worden, want ze had geen zin om haar verblijfplaats bekend te laten worden.

En toen ze weg was, zond Philips Giddings naar het kabinet om eens te vertellen, hoe het met zijn collectie stond.

Er was weer een miniatuurportretje weg... dat van Lodewijk XVI!

HOOFDSTUK VIII — COSGRAVE.

Toen Giddings hem eindelijk verliet en hij alleen lag, begon hij het geval rustig te overdenken.

Den dag te voren, toen de sleutel in de albasten vaas gelegen had, was het niet zoo heel buitengewoon, dat iemand hem voor verkeerde doeleinden gebruikte. Maar vandaag had hij den sleutel heel den dag in zijn zak gehad!

En toch werd een miniatuur vermist!

Blijkbaar was er dus een tweede sleutel van het kabinet en die moest in handen zijn van Giddings, Burnham of het meisje.

Afgezien nog van de waarde van zijn verzameling, kwelde hem het meeste de gedachte, dat iemand hem bedroog. En, omdat hij van haar niets afwist en de beide mannen zich jarenlang zijn vertrouwden hadden betoond, scheen de verdenking alleen op het meisje te kunnen vallen. Maar haar persoonlijkheid had zulk een indruk op hem gemaakt, dat hij het iets verschrikkelijks vond, om haar van diefstal te verdenken!

Hij kwam terug op het idee, dat ze misschien aan kleptomanie leed. En dat gaf hem opeens een inval. Hij zou de heldin van zijn nieuwe boek behept laten wezen door kleptomanie! Hij zou haar in omstandigheden plaatsen, die volkomen geleken op die, waarin miss Larrimore verkeerde. Hij zou de twee gevallen zooveel op elkaar laten gelijken, dat zij, als ze schuldig mocht zijn, begrijpen moest, dat hij er alles van afwist!

En als ze dan geen enkel teeken gaf, dat ze hem begreep, dan zou hij het voorstel doen, om den opzet te veranderen en de heldin te maken tot een dievegge tegen wil en dank, die er door omstandigheden toe gedwongen werd. Hij zou haar advies vragen over de waarschijnlijkheid van dien opzet en op die manier zien uit te visschen, of die theorie dan soms beter op haar sloeg.

Onder al dat prakkizeeren viel hij ten slotte in slaap en sliep zelfs vast door, totdat Giddings hem wekken kwam op den gewonen tijd met de boodschap, dat mijnheer Cosgrave, zijn uitgever, er was om hem te spreken.

„Cosgrave? Wat komt die in hemelsnaam om acht uur 's morgens doen?” vroeg Philips in de uiterste verbazing.

Giddings kon het niet zeggen en Philips bedwong dus zijn nieuwsgierigheid, totdat hij zich met zijn gewone zorgvuldigheid gekleed had. Daarop bracht Giddings hem naar de eetkamer, waar het ontbijt klaar stond en liet den uitgever bij hem binnen. Het was een korte, gezette man van in de veertig, met een rood opgezet gezicht, maar blijkbaar iemand, die een handig zakenman was.

„Zoo, zoo!... wat is hier aan de hand?” vroeg hij binnenkomend.

„Niet veel bijzonders,” antwoordde Philips. „Ik heb mijn oogen overspannen met het schrijven van „De Herberg bij Kaarslicht” en mijn dokter heeft me voor een week of wat in het verband gezet. Maar wat kom jij hier doen?”

„Och, de tijden zijn veranderd,” antwoordde Cosgrave glimlachend. „Tegenwoordig moet een uitgever in jouw wachtkamer geduld oefenen in plaats van andersom. Wij maken jou groot in ons eigen nadeel.”

„Wat scheelt er dan aan?” vroeg Philips.

„Wel, wat heb je me nu in hemelsnaam voor rommel gestuurd?” vroeg Cosgrave kortaf en zonder omwegen.

„Rommel?”

„Ja... Stephen de Vierde!”

Philips glimlachte.

„Zoo, noem je dat rommel?” riep hij uit, „Stephen

de Vierde rommel? Maar man, het is mijn meesterwerk, of ten minste een er van! Toen jij uitgever werd, is er een goeie slager voor de wereld verloren gegaan, wat ik je zeg!”

„En er zou een goeie auteur, een goeie naam en een flink fortuin verloren gaan, als ik krankzinnig genoeg was om dit te publiceeren!” antwoordde Cosgrave. „'t Is immers een grapje, is 't niet? Je hebt toch zeker niet ernstig gemeend, dat ik die mogelijkheid eens overdenken zou?”

Philips grinnikte.

„Heusch, ik heb pret in je, Cosgrave!” riep hij uit.

„Ben je dan heusch van plan, dit onder je eigen naam uit te laten komen?”

„Ja, dat ben ik nu eens precies van plan,” antwoordde Philips bedaard.

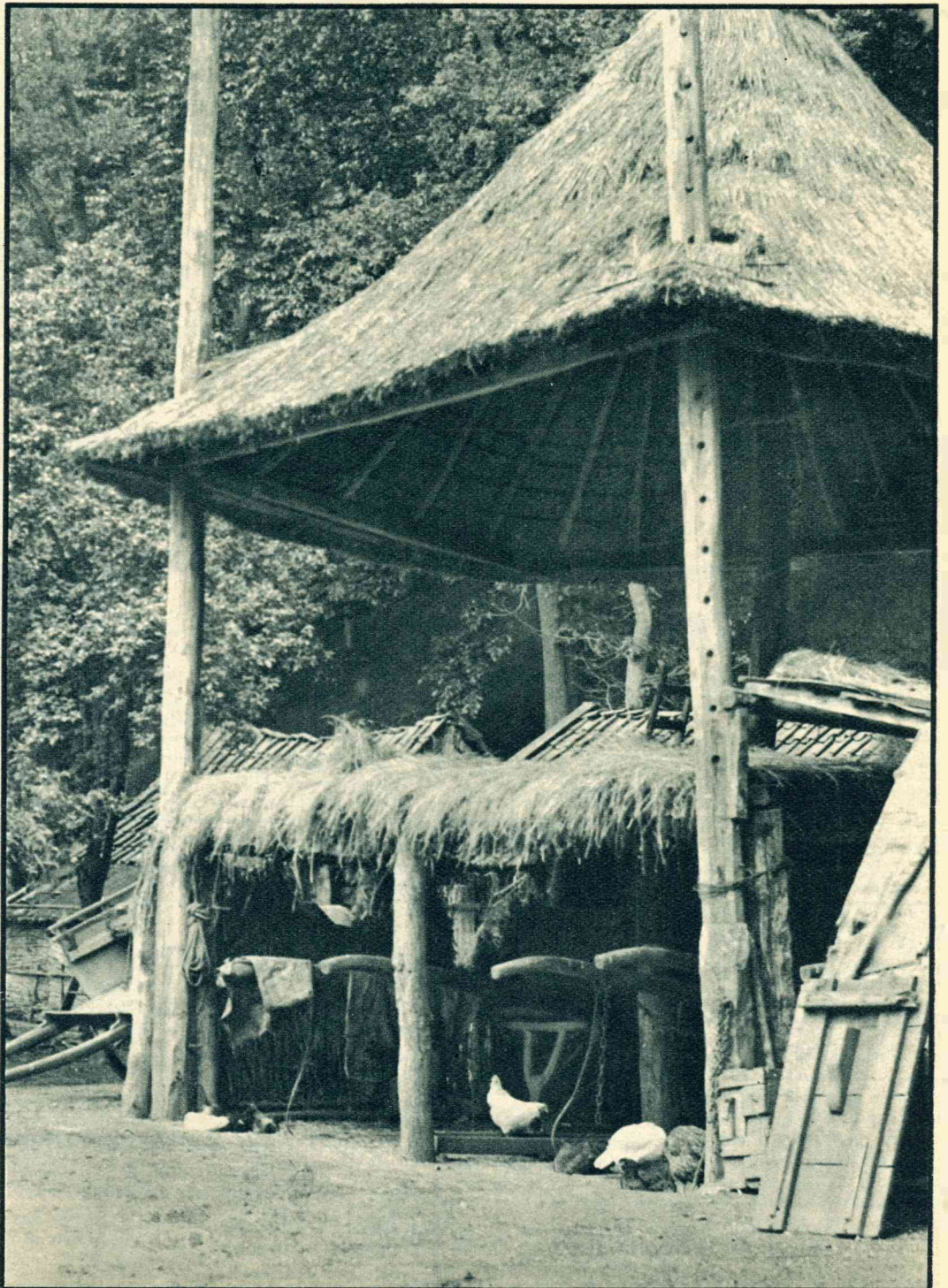
„Kijk eens, beste Cosgrave, ik ben op een punt aangeland, waarop ik ben begonnen met na te denken. Ik kan doorgaan op den eenmaal ingeslagen weg of ik kan een heel nieuw land gaan ontdekken. En dan heb ik de kans, dat ik iets groots kan bereiken in plaats van geregeld langs de platgetreden paadjes te loopen. Het kan misschien een heelen tijd duren, maar als ik dan eenmaal af heb, wat ik me heb voorgesteld, dan is het ook heelemaal mijn eigen werk!”

„Verdraaid, praat toch verstaanbare taal!” bromde Cosgrave.

„Wel,” antwoordde Philips, „ik wil er dit mee zeggen... Ik heb me een fortuin gemaakt. Ik heb mijn verdiende geld zorgvuldig belegd en zoo mijn vermogen vermeerderd. Ik heb allen roem en bekendheid verkregen, die een verhaaltjesschrijver maar bekomen kan. Ik heb succes gehad. Waarom zou ik doorgaan met twee populaire verhaaltjes per jaar in elkaar te flansen... twee succesnummers... niet beter of slechter dan de vorige... twee belangwekkende, spannende, onbenullige, romantische, avontuurlijke vertelseltjes, die voorbestemd zijn om een vroegen dood te sterven, net als hun voorgangers. Geld heb ik niet meer noodig. Roem, als je zoo'n voorbijgaande bekendheid ten minste roem wilt noemen, al evenmin. Ik ben nu vijf en dertig. Dus wordt het tijd, dat ik eens iets degelijks ga doen!”

„Groote hemel!” zuchtte Cosgrave, „als ik niet gedacht had, dat het vroeg of laat zoover komen zou! Dat krijgt ju lie soort menschen nou altijd te pakken!”

„Wat krijgt ons te pakken?”

De Hooiberg bij de Boerderij.

EEN BEELD VAN RUST, LANDELIJKHEID EN VREDE

met namaak
of zoogenaamde „Ersatz“preparaten.
Eischt steeds **ASPIRIN**-Tabletten met
het BAYER-kruis. Deze zullen U zeker
bij verkoudheden, reumatiek en alle
soorten pijn helpen. Veel namaak wordt
vervaardigd door niet-deskundigen en
kan schade berokkenen.

ASPIRIN eenig op de wereld
let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

Het Badcostuum verraadt het figuur.

Van den winter ging het nog, maar als het badseizoen begint, zal het badcostuum onbarmhartig het figuur verraden! Wordt slank! Bevrijdt U toch bijtijds van die overvloedige kilo's! Doet nu een Facilkuur die door duizenden wordt aanbevolen. Facil maakt U slank, heel geleidelijk, zonder diëet, zonder de minste last of eenig nadeelig gevolg.

Leest b.v. slechts den volgende brief:

Zendt mij s.v.p. per omgaande een buis Facil-Pastilles. . . . Hierbij dank ik U tevens voor de toezending van de laatste buis. Ik heb hierdoor 2½ kg. aan gewicht verloren. En het mooiste is dat ik niet alleen in mijn gezicht magerder ben geworden, zooals gewoonlijk bij vermageringskuren het geval is, maar ik ben over mijn geheele lichaam slanker geworden. Nu wil ik nog een paar kilo's afnemen om het normale gewicht te bereiken.

*Met zeer veel dankbaarheid teken ik,
Mejuffrouw A. P.*

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105 a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Bij Examens

blijft men kalm en helder van geest, als men vooraf een paar **Mijnhardt's Zenuwtabletten** gebruikt. Prijs per Koker 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten.

Steeds frisch en goed verzorgd.

Een goed begin van den dag is een verfrissing met de heerlijke "4711". Hetzij in bad- of waschwater, hetzij in den vorm van een afwrijving gebruikt - steeds zal de kostelijke eigenschap van deze edele en echte Eau de Cologne voor langen tijd verkwikking schenken. — Evenals "4711" Eau de Cologne zijn ook de andere beroemde "4711"-producten kenbaar aan het getal "4711" op het bekende Blauw-Goud-Etiket.

"4711" Frozoclon (Koelstift van Eau de Cologne in vasten vorm) f 1.75 en f 1.10

ABONNEERT U OP DIT BLAD

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde opslag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Brengt gelukkige dagen door in Hotel **BAD RAGAZ** "TAMINA" in het heerlijk gelegen Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening f 42.50 en f 47.50

BERGÜN 1400 M. b. Zee
(Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

FRUTIGEN
(BERNER OBERLAND)
830 M. boven Zee
300 bedden
Snelreinstation aan de internationale lijn Bern — Lötschberg — Simplon.
Lente - Zomer - Herfst

GRIMMIALP
BERNER OBERLAND
1260 Meter boven zee
Fr. 11.-. - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

VACANTIE VOOR IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te **HERGISWIL**

Prospectussen door de Kurverein

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

ADLER HOTEL

LUZERN Den Hollandsche gasten aanbevolen: HOTEL DIANA, gerenommeerd huis van den 2en rang, bij het station en de boot. — Kamers met stroomend water vanaf fr. 5.-. Volledig pension vanaf fr. 12.-.

REICHENBACH
712 M. boven zee
KIENTAL
1000 M. boven zee
GRIESALP
1500 M. boven zee
ZWITSERLAND
Hotels in alle prijsklassen.
Verlaagde prijzen.
Prosp. door het Verkeersbureau in Kiental.

Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

SCANFS Ideaal vakantie-oord. Talrijke Engadin, 1660 M. woud- en bergtochten. Ingang tot 't Nat. Park. Pension vanaf fr. 8.50. Prosp. door de Hotels: Scaletta - Aurora - Stern en de Verkeersverein

Door haar BLOND HAAR kwam hij terug!

Hij kon de prachtige glans van haar haren maar niet vergeten... en ten slotte werden ze toch nog een gelukkig paar — door NURBLOND. Deze shampoo zonder weerga, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne zoo gevoelige structuur van blond haar, doet dit niet slechts zijn gouden glans behouden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar den oorspronkelijken gouden glans terug. NURBLOND bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel en ook geen soda. Millioenen vrouwen in de gehele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

De bloeiende pracht

der natuur lokt u naar bosch en duin, naar hei en strand om daar met volle teugen licht en lucht te drinken. Vergeet toch vooral niet uw huid tegen zonnebrand te beschermen door ze vooraf met „Zij“-Crème in te wrijven. In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

De Weleerw. Heer Pater L. Trossel, 12, Wijde Kerkstraat, Rotterdam, schreef ons:

„Wees zoo goed en zendt mij ten spoedigste 6 busjes **BOOM's ASTHMAPOEDER**. Ik moet ze Woensdag meenemen naar Brazilië voor een zieken Pater, die ze steeds van u gebruikt.“

Boom's Astmapoeder

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeklemming. Alleen echt met den naam **BOOM**. Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Op aanv. gratis en franco een proefdoosje fa. A. M. Boom, Arnhem 12.

Gezicht op Ede vanaf den Jaaschberg.

„Wel, dat dwaze idee! 't Is erger dan cholera of griep. Het is een onafwendbare ziekte! Ieder jaar gaat er een stel verdienstelijke schrijvers van novellen en korte verhalen aan ten gronde. Ze krijgen allemaal zin om iets „groots” te doen... dat wil zeggen, iets vervelends zwaar-op-de-hand en vol met zedepreeken. Ze worden verlopen grootheden!”

„Dat is niet het geval met „Stephen de Vierde”,” zei Philips met vollen mond, omdat Giddings hem juist aan het voeren was.

„Stephen de Vierde is een prul, meer niet!” antwoordde Cosgrave grimmig. „Denk je soms, dat je vereerders zooiets van je zullen slikken? In plaats van auto's en jachten en jonge dames in lintjes en strikjes en knappe inbrekers en juweelendiefstallen en huwelijksverwikkelingen, zet je hun een familie van armoedzaaiers voor, vijf lui, die in een slop wonen. Wie heeft er nu zin om in sloppen te gaan rondploeteren, ook maar in zijn verbeelding, als hij evengoed in een chic hotel zitten kan? Wie geeft nu iets om een gelapte jurk? Wie geeft zich de moeite de lotgevallen van een held te volgen, die zijn leven begint met voddren te koopen en eindigt als een krantenjongen? Ik zeg je dan maar, dat zooiets je den doodsteek geven zal. Daar zit geen geld in!”

„Geld kan me geen snars schelen!” antwoordde Philips. „Ik wil een naam en een beroemdheid opbouwen, die iets blijvends is. Ik wil nu eens een boek schrijven dat van blijvende betekenis is. Een boek, dat werkelijke waarde bezit!”

„Dat klinkt alles heel mooi en waardig,” zei Cosgrave. „Voor jezelf is dat zelfs schitterend, maar wat heb ik er aan? Ik heb je roem voor je opgebouwd. Ik heb zooveel reclame voor je gemaakt, dat iedereen op de heele wereld, die Engelsch verstaat, je naam kent. Ik heb een heel kapitaal in je belegd, maar ik heb er mijn geld nog niet voldoende uit. Ik veronderstel, dat ik toch ook nog wel wat heb in te brengen, als het erover gaat, wat er met mijn ingestoken kapitaal gebeuren zal.”

„Jij hebt veel meer geld, dan je noodig hebt... en verdraaid veel meer dan de meeste menschen ooit bij elkaar gezien hebben,” antwoordde Philips.

„Maar niet zooveel als ik noodig heb.”

„Nou, in elk geval zul je aan mij nooit meer iets verdienen, door snertrommel van me uit te geven. Ik heb je Stephen de Vierde gestuurd, omdat jij nu eenmaal recht van voorkeur hebt. Als jij het niet wilt laten drukken, dan zal een ander het wel voor me doen. Maar gedrukt zal het worden, al moest ik het zelf doen. Dat staat als een paal boven water!”

Cosgrave bleef stil voor zich uit zitten kijken en kauwde op zijn sigaar.

„Als ik het eens onder een anderen naam uitgaf? Je hebt immers al eerder een boek onder een schuilnaam uitgegeven?”

„Neen, dank je. Ik heb geen zin om het te laten drukken en begraven onder vijf miljoen andere boeken!”

„Maar ik zal er wel degelijk reclame voor maken! Ik zal er zelfs heel veel reclame voor maken, juist om je te bewijzen, dat zulk soort boeken toch niet gaat! Of... wacht, dat is nog beter! Dat is een goed idee! Ik zal het

zonder schrijversnaam uitgeven en er al wat mogelijk is voor doen, om het te laten slagen. Ik zal in de kranten en weekbladen reuzenadvertenties zetten. Als het dan loopt, kan ik altijd bekend maken, dat het van jou is en je naam in de tweede editie zetten en in al de volgende. Als het mislukt, dan is jouw goeie naam als auteur niet verloren en kun je op de oude manier doorgaan met verhaaltjes te schrijven. Wat denk je daarvan?”

„Ik zou menschen bereiken door mijn naam erop te zetten, die het nooit zouden lezen als het zonder mijn naam verscheen.”

„Maar dat zijn dan toch niet de menschen, die je hebben moet. Hier heb je nu een prachtgelegenheid om je een nieuwen lezerskring te vormen. Je hebt er niets bij te verliezen en alles bij te winnen. Wat denk je ervan?”

Philips haalde de schouders op.

„Nou, vooruit, goed... naamloos dan... op voorwaarde, dat ik schrijven kan, wat ik zelf wil, als dit een succes wordt.”

„Ik zal je even een contractje ter teekening sturen,” zei Cosgrave, opstaande. „Het zal me een aardig duitje kosten om jou te redden, Philips, maar je bent het me nu eenmaal wel waard. Ik zal hiermee vandaag nog naar een illustrator gaan.”

„Nee, dat niet,” zei Philips, „geen illustraties erbij... zelfs geen titelplaat. Liefst een heel eenvoudig linnen bandje met niets dan de titel erop.”

„Welja, zou je het niet liever in zakkengoed laten binden met krantenpapier als binnenvoering?”

Cosgrave liep naar de deur. Hij was er reeds vlak bij en op het punt den deurknop om te draaien, toen de deur van de buitenzijde geopend werd en miss Larrimore binnentrad.

Ze bleef opeens stokstijf staan, met opengesperde oogen, vuurrood gezicht en blijkbaar verschrikkelijk verlegen.

Maar voordat hij een woord kon zeggen, had ze haar vinger op de lippen gelegd om hem te waarschuwen, dat hij niets zeggen mocht en had hem daarbij smeekend aangezien. Hij keek haar verwonderd aan en verliet de kamer.

Langzaam, aarzelend ging ze naar Philips toe. Giddings keek haar zoo streng aan, dat ze er verlegen onder werd. Ze had nog een hoge kleur en scheen erg beduusd.

„Zoudt u niet liever naar uw werkkamer gaan?” vroeg ze, naast zijn stoel staande.

„Ja, heel graag. Dat was mijnheer Cosgrave, de uitgever.”

Ze zei er niets op en gaf hem haar arm.

„Ik heb zoo het gevoel, alsof ik een sleepbootje ben, dat een zeeschip voorttrekt,” zei ze zachtjes.

„Hoe dat zoo?”

„Wel... u bent zooveel groter en gewichtiger en van zooveel meer belang dan ik,” antwoordde ze met een zuchtje. „Kwam die mijnheer Cosgrave voor Stephen?”

(Wordt voortgezet)

DE HAVEN VAN VEERE, WAAR LANGS DE STILLE

R LANGS DE STILLE KADEN NOG DE HERINNERING ZWEEFT AAN VOORBIJE TIJDEN VAN WELVAART EN GLORIE

VROUWENLEVEN

Is het al zoo heel lang geleden, dat we allen dezelfde kiepjes droegen? Je had 'n vilten cloche-modelletje diep over je hoofd getrokken. Het zat stevig vast en het hinderde niet al zat je haar niet zoo bijzonder, want daar kwam immers geen snippertje van te zien. Je droeg dan zoo'n eenvoudig hoedje en je moeder, je zuster, je vriendin en je tante hadden 'n dergelijk dopje.

Eigenlijk was het wel gemakkelijk zoo. Je had niet lang te zoeken naar 'n nieuw hoedje, je nam maar aan dat 't je stond, want iedereen droeg immers zoo'n ding en het kwam je wel eens best gelegen, dat je heele kapsel eronder schuil ging.

Toch — zouden we nu wel weer zoo'n mode willen hebben, in plaats van de tegenwoordige? Ik geloof dat maar weinig vrouwen volmondig „ja” zullen antwoorden op deze vraag. We houden nu eenmaal van variatie, we houden van de feestelijk-

Elegante witte hoed met zwart fluweel, witte gardenia's en een korte, zwart genopte voile.

Kleine, groote en grootere hoeden. Modellen van linnen, van kant en van allerlei soort stroo

Breton van glanzend stroo met kleine witte bloemen.

heid van 'n nieuwen hoed — en tegenwoordig is 'n nieuwe hoed weer iets feestelijks.

Als we nu geen keuze kunnen maken, dan kan dat liggen aan alle mogelijke omstandigheden, maar niet aan te weinig verscheidenheid — of het moest wezen dat l'embarras du choix het ons moeilijk maakt.

Verscheidenheid is er in alle geval genoeg: er zijn kleine hoedjes, iets grootere modellen en heele groote hoeden; er zijn hoeden van kant, hoeden van linnen en hoeden van allerlei soorten stroo. Er zijn ook hoeden voor allerlei beurzen. Kostbare hoeden — natuurlijk, die zijn er altijd. Maar ook goedkope exemplaren, die er niettemin aardig en elegant uitzien.

De garneering der nieuwe hoeden is veelal heel eenvoudig. Ziehier 'n paar types voor wie zelf 'n hoed modern willen opmaken: 'n ripslint met ruitvormige stiksels in afstekende kleur om den rand gelegd en 'n strikje op zij — geplisseerd smal lint in bladvorm genaaid en vier zulke bladeren ster-vormig tegen elkaar aan gezet als eenige garneering tegen bol en rand aan — 'n groote strik opzij van achteren — 'n rand van bladeren met opzij 'n toefje kleine veldbloemen voor 'n grooten hoed — of 'n genopt laklint eenvoudig om den bol heen en op zij in 'n kleinen strik gelegd. Zoo'n strik kan precies boven het rechteroog komen, waar de rand van het schuin gedragen mateloetje even naar beneden wipt.

Zwart strooien hoed met veeren-fantasie in wit en zwart.

Min of meer — meestal meer — schuin worden al onze moderne hoeden gedragen. Dat is een eigenschap die ze bij hun groote verscheidenheid alle met elkaar gemeen hebben, en ook nog deze: dat ze van het kapsel zoo veel te zien geven, dat we daar extra zorg aan te besteden hebben. Een en ander geeft echter juist iets zwierigs aan de tegenwoordige hoedenmode — ik zou haast zeggen iets romantisch, wat we gaarne aanvaarden.

De hierbij gaande foto's geven een beeld van de verschillende nieuwe hoedentypes.

Daar is vooreerst het eenvoudige modelletje van Jeanne France, een model strooien hoedje met als eenige garneering 'n zwart zijden lint om den bol en 'n veeren fantasie in zwart en wit.

Dan de groote echte zomerhoed van ongebleekt fijn stroo met 'n garneering van breed zwart fluweelband. De bol van dezen hoed is zeer laag en de rand is van achteren omgeslagen.

Numero drie behoort tot 't genre gekleede hoeden. Deze wit strooien hoed heeft 'n garneering van zwart fluweel tegen den rand aan, terwijl 'n toef gardenia's en 'n zwart genopte korte voile 't elegante cachet aangeven.

Van een heel ander genre is weer de breton van glanzend stroo, gegarneerd met kleine witte bloemen, een model van Suzanne Brousse. En naast deze vier modellen zijn er nog ontelbare andere.

Neen, als we geen keuze kunnen maken, ligt 't niet aan te weinig verscheidenheid!

PAULA DEROSE.

Groote wit strooien hoed met garneering van breed zwart fluweelband.

NIVEA

NIVEA OLIE

en
daarna

het zonnebad!

Daarvan krijgt U een gezonde huid en een frisch, bruin uiterlijk, ook bij een bewolkten hemel, want ook wind en lucht doen Uw lichaam bruin worden. Nivea en Nivea-Olie bevatten - als eenigsten in hun soort - het huidverzorgende Eucerit, beiden vermin-

deren het gevaar van een pijnlijken zonnebrand, beiden geven U de gewenschte prachtig-bronzen huidskleur. Nivea heeft bovendien op zeer warme dagen een verkoelende werking. Nivea-Olie beschermt bij ongunstig weder tegen een te sterke afkoeling, die U een kou zou kunnen bezorgen,

zoodat U ook op koele zomerdagen in licht, lucht en water kunt baden. Neem nooit een zonnebad met een nat lichaam! En altijd eerst inwrijven!

Nivea in dozen van 20, 40 en 90 cts.
In tuben van 35 cts. en 55 cts.
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cts.

Pebeco Mij., Amsterdam-C.

DE ROEM

DOOR FELIX RICHARDS

Richard Chalmers had last van zijn geweten. Het was nu drie jaar geleden, dat hij uit het slaperige stadje Hollyhurst naar Londen was gekomen, om roem en fortuin te winnen als portretschilder. Met het inrichten van zijn statige atelier had hij het grootste deel van de edelmoedige gave van zijn oom verteerd.

Hij had spoedig ontdekt, dat zij, die de diensten van portretschilders zochten, weinigen waren; maar hij had een invloedrijken en ijdel en klant gevonden, die in zijn werk viel, en hem nu en dan een opdracht bezorgde.

Maar toen het eenmaal zoover was, had hij de ijdelheid begrepen van zijn vroegere eerezucht. Om geld te verdienen teekende hij nu en dan een aanplakbiljet of een prent voor een tijdschrift — en dat had hij in 't begin een verlaging van zijn kunst gevonden; maar als hij werkte voor de vrienden van den ijdel man begreep hij, dat hij ook voor hen zijn kunst verlaagde: naar hun wenschen en grillen moest hij zich evengoed schikken, als naar de eischen van de reclame en van den publieken smaak.

En nu hij drie jaar in Londen was, had hij last van zijn geweten. Ten eerste had hij nooit den zedelijken moed gehad, zijn oom te vertellen, hoe hij tegenwoordig zijn talenten gebruikte; en ten tweede was er Enid....

Enid was de andere gunsteling van zijn oom — een pleegkind; en zij had geschreid, toen hij dapper uitrok, op zoek naar den roem. In 't begin hadden zij elkaar geschreven, maar drie jaar is een lange tijd — de correspondentie was verkwiind. Vaak had Chalmers er aan gedacht, naar Hollyhurst terug te gaan — maar de trots hield hem tegen. „Ik kom je halen, als ik beroemd ben,” had hij tegen Enid gezegd; en hij had den moed niet, haar te schrijven of te vertellen, dat hij zijn oude eerezucht had prijsgegeven.

Op een avond had hij een pakje oude brieven in handen gekregen. „Zou ze nog om mij geven?” dacht hij, toen hij ze las, en eerbiedig legde hij ze terug in de la.

Dag aan dag streed hij met zijn trots. Soms had hij bijna overwonnen — maar dan bracht de herinnering aan die afscheidswaarden telkens weer de nederlaag. Toen kwam er op een morgen een brief van den ijdel man, met de boodschap, dat lord en lady Calthorpe binnenkort in de stad zouden komen, en hem waarschijnlijk een bezoek zouden brengen, omdat het portret van den ijdel man hun zoo goed had geleken.

Er was ook een brief van een reclame-agent, die schetsen en ideeën vroeg voor een nieuwe reclame — er kon een mooie opdracht volgen. Dien brief stak Chalmers met zakelijke koelheid in zijn zak. Hij wist, dat wel tien artisten dien ochtend een gelijkkluidenden brief ontvangen zouden hebben. Hij zou daar later wel eens over denken. Nu bleef zijn aandacht bij den eersten brief, die weer een stukje van zijn oude eerezucht had opgerakeld.

Misschien versloeg de ijdelheid van zijn begunstiger zijn eigen trots — misschien vond hij een opdracht van een lord voldoende lijken op roem.... Hoe 't zij, een kwartier na ontvangst van den brief van den ijdel man sprong hij in een taxi, om den trein te nemen naar Hollyhurst.

De reis, die eenige uren duurde, bracht hem aan 't denken. Wat was hij eigenlijk een ezel geweest! Hij verwenschte zijn trots. Wat moest Enid wel gedacht hebben? En — als er eens een ander gekomen was? Hij had niet eens 't recht, haar iets kwalijk te nemen, als ze al getrouwd was!

Toen Dick aan het slaperige stationnetje den trein uitsprong kwam de chef hem tegemoet.

„Hè, meneer Chalmers!” riep hij met een stralend

gezicht. „Zien we u eindelijk weer eens? Juffrouw Enid was een uurtje geleden hier. Ze ging u opzoeken in London.”

„Wanneer gaat er een trein terug?” vroeg Chalmers aanstonds.

„Twee uur,” gaf de stationschef ten antwoord. „U gaat toch zeker niet direct weer weg? 't Is half twee!”

Chalmers antwoordde niet, maar holde naar het postkantoor, en telegrafeerde naar Enid, aan zijn Londensch adres:

„Ik kom dadelijk terug. Wacht op me. Dick.”

De heer Bellamy Johnson was zijn dagelijksche wandeling aan 't maken — op doktersvoorschrift. Hij was een klein rond mannetje, met een kaal hoofd en scherpe grijze oogen. Van zijn vak was hij reclame-agent.

Toen hij den voet zette op de Londensche Brug dacht hij aan zijn grootmoeder. Van haar had hij 't eerst het oude verhaaltje gehoord, dat je nooit

die brug over kon komen, zonder een wit paard en een meisje met rood haar te ontmoeten. Vreemde bewering.... Hij kon makkelijk eens kijken, of 't uitkwam. Hij liep langzaam, kijkend naar rechts en links. Paarden waren er in alle kleuren en formaten, maar geeneen wit. En meisjes waren er ook — blondjes en zwartjes genoeg, maar rood zag hij niet. Maar toen hij aan 't eind van de brug was, en alle hoop wou laten varen, stak er een keurig gekleed meisje over, van den kant van 't station. Bellamy bleef stokstijf staan. Haar haar was onmiskenbaar rood, koperrood, en met welbehagen zag de reclame-agent er het stukje lichtgroen bij, dat uit het manteltje van haar costume kwam kijken.

Het meisje stond even te praten met den verkeersagent, Bellamy zag, dat ze buitengewoon mooi was, en de glimlach, dien zij den man in uniform gaf, liet een prachtige rij gave, witte tanden zien. Toen keerde zij zich om en liep naar de rij taxi's.

Maar die glimlach had den heer Bellamy aan zaken herinnerd — en wel aan Davenhill's Tandpasta. Snel werkte zijn brein. Die glimlach was te goed voor een verkeersagent. Reeds zag het oog der verbeelding dat meisje glimlachen op alle aanplakborden van Brittanje. De kleuren klopten precies — koperrood en lichtgroen — de cartonnetjes van Davenhill's Tandpasta waren lichtgroen! In zijn enthousiasme stapte hij van het trottoir zonder rond te kijken. Hij voelde een schok tegen zijn schouder, en tollend kwam hij midden op den weg terecht. Voor 't oogenblik besefte hij niets meer.

Juni.

best op zulk werk — ik vind, dat we er den smaak van 't publiek mee op kunnen heffen!"

„O Dick!" riep Enid, „ik dacht 'dat er een ander meisje was, toen je niet meer schreef. Ik heb er niet aan gedacht, dat 't zóóiets zijn kon. Maar vind je 't niet veel beter, iets frisch en vroolijks te schilderen, dan een hoop saaie portretten van vervelende lui?"

De woorden waren nauwelijks gesproken, toen juffrouw Minns voor de zooveelste maal binnenkwam en Chalmers een paar dubbelgevouwen blaadjes gaf, die klaarblijkelijk uit een notitieboekje waren gescheurd.

„Alstublieft meneer, dat heeft een chauffeur voor u gebracht," zei ze.

Dick nam de blaadjes aan en las.

Eerst kwam er een uitdrukking van niet-begrijpen in zijn trekken; toen begon hij te lachen, en ging het vreemde epistel voorlezen:

„Waarde Chalmers,

Ik liep vanmiddag toevallig over de Londensche Brug, en ik wou eens kijken, of dat oude verhaal-tje over het witte paard en het meisje met rood haar uitkwam. Ik stond op 't punt, het tot ouwe-vrouwenpraat te verklaren, toen ik 'n meisje met koperrood haar zag lachen tegen een verkeersagent, waarbij ze een buitengewoon gelijkmatige reeks prachtige tanden liet zien. Ik gaf mezelf een hand: eindelijk had ik het ideale type ontdekt voor Davenhill's Tandpasta — en toen kreeg ik een hevigen stomp in mijn rug van een stukje buitenwereld, zoodat ik voor 't oogenblik alles vergat, en 't spoor van mijn godin kwijtraakte. Zij ontsnapte in een taxi. Maar ik had het nummer gezien, ik bleef wachten, tot dat nummer terugkwam, en nu zend ik dit briefje door bemiddeling van den chauffeur, die zweert, dat hij het Davenhill-Tandpasta-meisje voor uw deur heeft afgezet, om kwart over vijf. Ik stond er van te kijken, toen hij uw adres noemde. Wanneer, waar en hoe hebt u haar ontdekt? Ik heb u die tandpasta-order beloofd, als u iets goeds vond, en u hebt zeer zeker het ideale type op den kop getikt. Gaat u maar gauw aan 't werk. Laat 't iets moois worden. Davenhill heeft geld, waarde heer, en hij is niet karig.

Ik had wel zelf gekomen, maar ik moest naar huis, met 't oog op mijn rug. Dat krijg je, als je naar witte paarden zoekt. Ik blijk dien stoot gekregen te hebben van den disselboom van een brouwerskar, waar twee witte paarden vóór liepen!"

„Meneer Chalmers is niet thuis," zei juffrouw Minns, toen zij Enid opendeed. „Hij is vanmorgen om negen uur uitgegaan, en ik heb 'm nog niet gezien."

„Wanneer zou hij thuiskomen?" vroeg Enid.

„Hij heeft niets gezegd; maar 't zal wel niet zoo lang duren. Als u soms wachten wilt..."

„Graag," zei Enid, en zij volgde de hospita naar het atelier.

Juffrouw Minns herkende het meisje van het portret, dat in de zitkamer van den schilder hing. Zij was dus heel vriendelijk, bracht thee en begon een praatje, waarin zij uitliet, dat meneer Chalmers heusch wel knap was, en best beroemd zou worden, en dat 't misschien zóó maar 't beste was.

Toen kwam het telegram van Dick, en toen ging de tijd Enid erg lang duren. Maar juffrouw Minns werd dubbel gezellig, en wist nu zéker, dat meneer Chalmers beroemd zou worden.

Eindelijk kwam er iemand de trap op stormen, en juffrouw Minns maakte zich uit de voeten. Enid stond op, zenuwachtig, blij en hulpeloos. De volgende seconde kwam Dick de kamer binnen en was ze in zijn armen.

Enid en Dick konden niet veel praten. Ze hadden 't nog te druk met elkanders tegenwoordigheid alleen. Maar juffrouw Minns kwam hen storen met de boodschap, dat er een dame en een heer beneden waren, die meneer Chalmers wilden spreken over zaken.

„Ik ben voor niemand te spreken," zei de schilder, en de hospita ging.

Maar zij kwam aanstands weer terug, met 'n visitekaartje. Chalmers nam het aan, en zijn gezicht vertrok, want de naam die er opstond, was „lord Calthorpe." Even bleef hij zwijgen. De stille oogen van Enid keken naar hem.

„Zegt u maar, dat ik met belangrijker zaken bezig ben," zei hij toen.

Toen Enid de bijzonderheden gehoord had, kreeg Dick een standje, omdat hij zoo'n deftigen klant had weggestuurd! „Hij had je beroemd kunnen maken!" zei ze.

„Ik wil niet beroemd worden," was het antwoord.

„En je had zoo'n geweldige eerbucht!" verweet Enid hem.

Dick lachte bitter. Hij ging naast haar zitten, en begon alles te vertellen; hoe hij teleur was gesteld — hoe hij in den strijd om 't bestaan zijn oude idealen had opgeofferd, en hoe hij gezwegen had uit trots. „'t Was onhebbelijk van me om te denken dat 't voor jou verschil zou maken," besloot hij. „Maar je begrijpt 't wel, is 't niet? 't Leek me zoo'n diepe val. Mijn eerste biljet was voor maagpillen. 't Ging heel goed, tot ik aan de letters moest beginnen. Ik had 'n gevoel, dat ik 't niet kon. Ik heb 't een heelen tijd een verlaging van de kunst gevonden, maar nu doe ik mijn

De leeuw van Florence,

DIE DIENST DOET ALS WEERHAAN, WAAKT OVER ZIJN STAD.

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van hun pijn in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Een van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten was de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu is de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden, dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn, als tegen de pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen, ook genaamd reumatiek, spit, licht, ischias, alsmede tegen alle verkoudheidsziekten. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden ook door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80.

ERASMIC Tandzeep
PARELWITTE
TANDEN,
FRISSCHE
MOND

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN

IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG

X ESO 32 - 0259A

Adverteeren... is bekend blijven!

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets helpt.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoende zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

HET NIEUWSTE OP SCHOONHEIDS- GEBIED!

Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in alle goede parfumerie- en kapperszaken in vier tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS: Om een monster te ontvangen van de 3 voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan postzegels aan den Imp. voor Nederland:

N. E. VAN DER LAAKEN
LEIDSCHEKADE 98 A
AMSTERDAM-C.
TELEFOON 36372

Het eenige product dat zowel crème als poeder vervangt.

VELOUTY
de **DIXOR**

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat al 32 jaar, dus een goed bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekentfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

Ideaal is de naam
Ideaal is de smaak
Ideaal is de geur
Ideaal is de prijs
van onze prima

5 cent
Vorstenlanden

SIGARENMAGAZIJN

HILHORST

Bergweg 322

Telefoon 44030

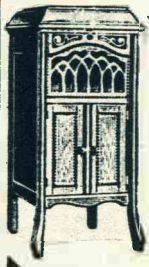
Oude Binnenweg 71c

Telefoon 14491

HAARGROEI HUMAGSOLAN

Uitvoerige inlichtingen en attesten van tevreden gebruikers kosten u slechts 1 1/2 cent porto. Zendt deze annonce met uw naam en adres op de open enveloppe als drukwerk aan (Gr. R'd.)

Dr. H. NANNING'S PHARM. CHEM. FABRIEK N.V. - DEN HAAG

Onder vermelding van dit blad kan elke lezer een

PRACHT GRAMOFOON

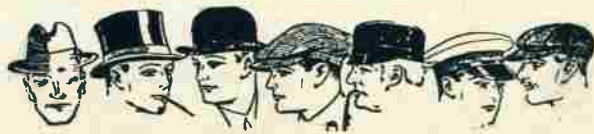
als nevenstaande afbeelding van f 150.- voor f 75.- met 20 nrs. gratis desgewenscht op zicht bekomen. Kan betaald worden met f 5.- per maand. - Vraagt eens aan!

N.V. HEES & Co. - DELFT

ABONNEERT U OP DIT BLAD

N.V. J. HENIGER JR.

VOOR ELK Z'N KEUS

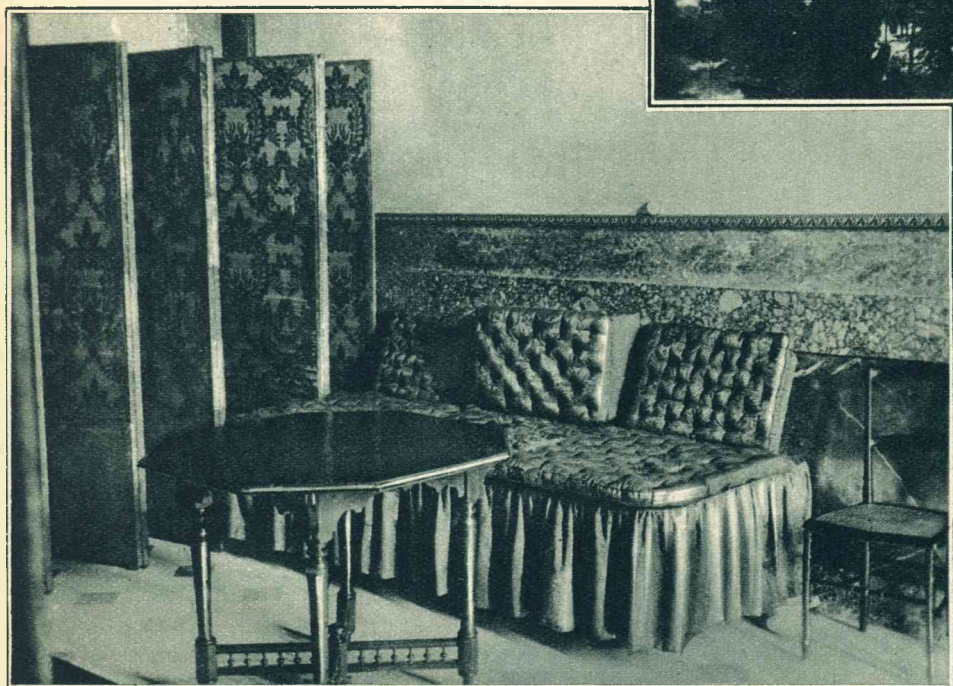
Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Groesinckstraat

EEN VERLATEN HUIS

Meer dan een jaar reeds is het geleden, dat het Spaansche koninklijk paleis te Madrid een verlaten huis werd, dat het althans verlaten werd door de bewoners, die er sinds hun troonbestijging hadden verbleven. Vroeger was het bijna onmogelijk er foto's te nemen, doch sinds Alphons XIII Spanje verliet heeft er reeds verschillende malen de camera geklikt. Men ziet dat het exterieur van het paleis grootscher en indrukwekkender is en meer pracht doet vermoeden, dan men er in verschillende kamers aantreft. Men zie bijv. naar de eenvoudige inrichting der slaapkamer van den vroegeren koning.

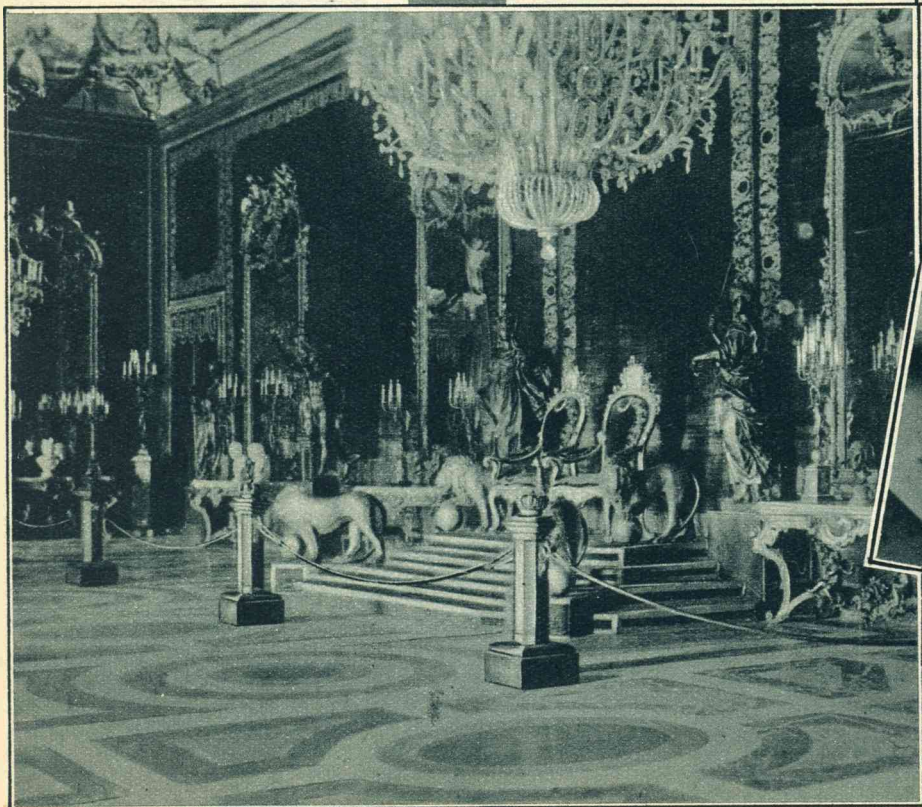
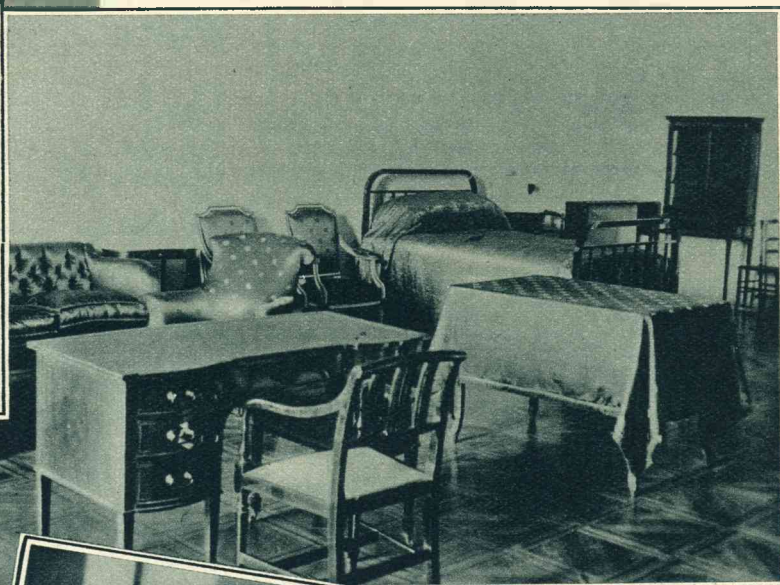

Het Palacio Reale te Madrid, waar vroeger Alphons XIII van Spanje resideerde.

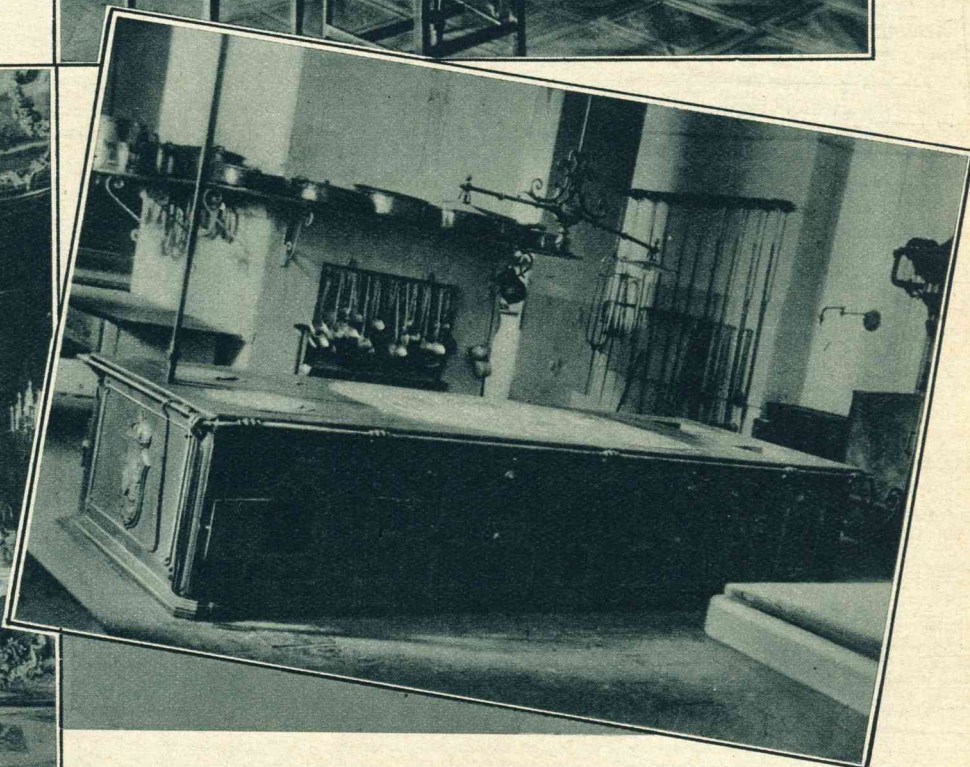

De badkamer doet vermoeden, dat men in een kleine woning is, want het bad werd overdag veranderd in een divan, alsof men niet genoeg vertrekken had en de kamers voor verschillende doeleinden gebruikt moesten worden.

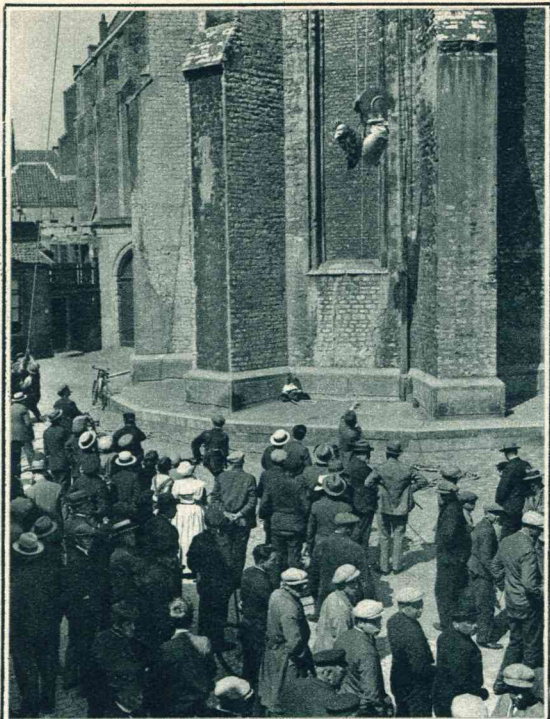
De slaapkamer van den Spaanschen koning maakt een zeer eenvoudigen indruk; de meubels zijn niet overdadig kostbaar, eerder leelijk.

De troonzaal van het Palacio Reale, waar hooge gasten werden ontvangen, plechtige audiënties werden gegeven, enz.

Waar de maaltijden van de koninklijke familie vroeger werden bereid.

Nadat 't haantje van den „Langen Jan” te Middelburg opnieuw was verguld, werd het onder groote belangstelling weer naar boven geheeschen. De haan weegt 130 K.G.

't Was een lange weg naar den top van den toren.

Vol trots beweert de jonge held: „Ik heb boven op het haantje van den „Langen Jan” gezeten”, maar hij zegt er niet bij, dat de haan toen op den grond stond.

Bie ons op 't durp

Van die volkleore: dae was den ouwen Smiete, die was toch zò benauwd, dà 's waer, en op een keer most 'n mie de vrouwe naer 'Olland voe een fermieljekwestie, ik gloave nae Utrecht of dien kant uut, afijn, ze zatte d'r in, in den trein bedoel ik, en dae rocht de vrouwe an 't praeten mie een meneer, zò op 't zicht een 'eale deftigheid. 'Um zat dat zò is an te kieken, mae nae een stuitje kon d'n 't nie mi uut 'ouwe, en 'um zat a: Kao, Kao, mie z'n kop, mae 'eur 'oorden niks, en eindlienge zat ze zò dicht bie z'n, toen kost zen 't nie mi anzien, en opeens schreeuwt t'n: Kao, kom een bitje bie mien in de buurte zitte, zukke vrende personen bin nie te vertrouwen, die è 't alied op je bozze verzie!

E mae man, zwieg toch stille! zee Kao beduud, wat mot die meneer d'r wè van dienke?

Ei je je bozze nog, of is 't 'n à wig? riep 'um, en wat die vint anbelangt, die kan m'n toch nie verstae...

Ja, dà's noe de volkleore, en dae bin de menschen uut stad noe gek op. Afijn 'oor, 'k zou je d'r boeken vol van kunne schrieve, mae alsmae over 't zelfde, dà gae nie, dat è ze m'n noe à zò dikkels 'ezeid.

Alleening mò 'k je nog vertelle, dà 'k al die diengen opschrieve, en dan stier ik die in.

Zò à 'k vanmiddag nog een gesprek mie van der Tol. Dà's een 'eereboer mie vee centen, meer centen as verstand, dà's vast. Eigelijk mò 'k van 'eel de vint nie vee è, want ie 'eit zò 'ezeid een onplezierig kerakter, en je kan nie van z'n op an. En noe mag Pier van 't Hof weze wie à 't 'n wil, z'n woord is zo vast as een 'uus, dà 's waer, en dat weet 't 'eale durp.

Mae dien Tol nie, weetje, 't lieken d'r nie op. Afijn, mae 'um ieuw m'n staende, om mae ies te vernemen over een stik land dà 'k vlee weke op een veiling 'ekocht è (nie diere, een weie voe nog gin twee 'onderd gulden 't met). En 'oe 't praeten d'r noe zò op kwam, weet ik nie, mae ik zee ies van leeren, en toen zee 'um, dat t'n z'n jongste zeune zò gaeren à laete leeren, mae dat dà nie gieng.

Ja, zee t'n, in 't eerst gieng 't goed, mae naeder'and begos t'n mien te vee 'eten. Je mò begriepe, van 't Hof, dà menschen die leere, nie vee magge ete. Mae mie die jongen van mien gieng 't net andersom. Oe meer à t'n leerden, 'oe meer à t'n etede. Afijn, ik stieng d'r versted van, en eindlienge è 'k 'ezeid: Kees, je mot d'r mae mae uutscheeje en op de stier komme, wan 't wor niks mie joe, dà kan 'k je wè vertelle. En dà's toen zò 'ebeurd.

Kiek, dà's noe ok wee volkleore, wan dà zegge ze 'ier alle-gaere.

Anders mie dien Tol, dae mò je mee oppasse. Die 'ei noe alied van die vule streken om een ander mensch schae mee te doen. Overliest è 'k ok wee zò ies goore, mae dà za 'k 'ier mae nie vertelle, wan 'k è een stuitje geleje ok à een brief g'ad van een groate daeme uut stad, en die schreef m'n, dà 'k een bitje op m'n woorden mos passe, wan dat soms nergest nae trok.

Afijn, ik kà je dan wè vertelle, dà gae zò zonder dà 'k er erg in è. Ee, wan je zit noe wè te schrieven, mae onder'and dien ik er nooit an, dà 't nog 'edrukt zà worre ok. Och ee, dà gae zò, en dà mò je m'n noe ok mae nie daedelijk neme, ik bin ik toch ok mae eenen van buten à t'r op an komt.

Kwa, en noe è 'k t'r ineens genog van ok, en 'k schee d'r uut. In de Kaemer 'eit t'r een 'ezeid, dat de boeren mae's persies moste zegge, wat 'eur mie de crisis op 't 'art leit, en dat gae 'k noe is doen.

En dae vertel ik je wè 's meer van.

De groetenisse,

Pier van 't Hof.

Te Stavenisse werd op 3 en 4 Mei een bazaar gehouden ten bate van de Muziekvereniging O. B. K. Bestuur en leden van den bazaar.

Een kiekje van het damescomité, dat zich voor den bazaar van O. B. K. zeer verdienstelijk maakte.

Te Kruiningen vierde de populaire heer H. Lavooy 3 dezer zijn zeventigsten verjaardag en zijn 35-jarig jubilé als omroeper der gemeente.

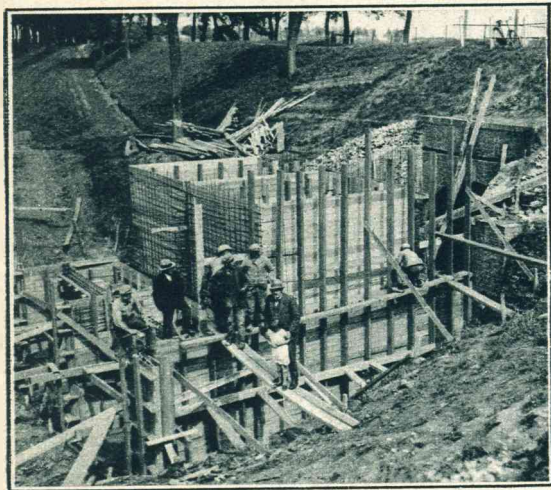
ZEEUWSCH NIEUWS

Waar spijkers met koppen werden geslagen ten bate van O. B. K.

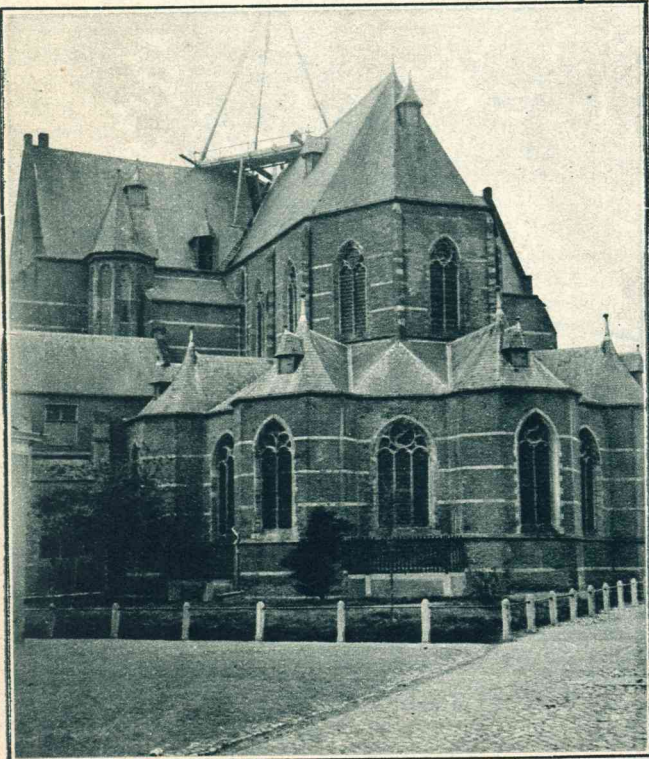

Het gemeentebestuur van Middelburg bracht een bezoek aan de voltooide prise d'eau der Middelburgsche waterleiding te Oranjezon.

De polder van het waterschap Poortvliet wordt van 'n elektrische bemalingsinrichting voorzien. Een kijkje op het werk.

Hoe Brouwershaven er uitziet, van den in aanbouw zijnden nieuwen toren.

Het monumentale kerkgebouw te Brouwershaven krijgt een nieuwen toren. Een kijkje op de kerk, waarvan het vorige torentje reeds is afgebroken.

Tot burgemeester van Westkapelle werd benoemd jhr. mr. A. F. C. de Casembroot.

De verbindingsweg tusschen IJzendijke en Philippine nadert bij de Pyramide de voltooiing, waardoor reeds een groote verbetering is verkregen voor het verkeer tusschen Oost- en West-Zeeuwsch-Vlaanderen.

Als de appelboomen bloeien in Zonnemaire.

Wegens de jaarlijksche schoonmaak van de haven te Goes was de scheepvaart gedeeltelijk gestremd en voerde de bekende expeditie-onderneming Van der Schijf haar goederen aan met een van haar vrachtauto's, die voor Zeeland zeldzaamheden mogen heeten. Het geheel woog 28 ton, w.o. pl.m. 18 ton goederen. Het gevaarte trok veel belangstelling.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officieel Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Hansweert, dat er na de afrekening van de burgemeestersfeest-onkosten een overschot bleef van f 9.96, welk bedrag gelijkelijk werd verdeeld onder de plaatselijke armbesturen.

Het is voor de andere armbesturen in Zeeland niet prettig, dat zij uitgesloten werden van die gelijke verdeling !

Onze correspondent te Westdorpe seinde ons, dat in zijn gemeente een hondendressuurvereniging is opgericht, welke den naam koos van „Nooitgedacht.”

Dat is bijzonder dankbaar van die vereniging, want wanneer er wel gedacht was in Westdorpe, zou deze nieuwe organisatie wellicht nooit ontstaan zijn.

Dertig ingekomen brieven maakten ons bekend met het schokkende feit, dat bij een landbouwende weduwe te Overzand één varken twee-en-twintig biggetjes geworpen heeft.

Wanneer in Zeeland de standaardprijs geldt, welke onlangs op de Woerdensche markt werd vastgesteld ('n big voor 'n kus) zal de weduwe misschien niet lang meer weduwe zijn !

Uit Krabbendijk vernamen wij, dat de rekening 1931 van de Zuid-Bevelandsche gascentrale „Oostende” voor den gewonen dienst sluit met een kwaad slot van zeventien duizend gulden.

Wij gelooven, dat de goede sloten bij Lips nog heel wat voordeliger in prijs zijn dan de kwade sloten te Krabbendijk.

Op Noord-Beveland, zoo telefoneerde men ons uit Wissenkerke, staat iets te gebeuren, waar heel Zeeland trotsch op zal gaan. Er wordt een comité gevormd, dat op nader te bepalen tijd en plaats een monument zal onthullen voor den „Onbekenden Winkelier,” die het liefst zijn klanten helpt tijdens het middageten. Het comité zal den heer Lammetje Dondermond zoeken, de onthullingsrede uit te spreken, terwijl bekende en onbekende collega's een krans zullen neervlijen met zijde-wormlinten, dragende het opschrift „Aan den onbekenden „vóórkomen” middagmalen.”

Dezer dagen is de kostganger B., een Brusselaar, uit zijn pension te Axel verdwenen (met een gestolen costuum, 'n horloge, 'n fietsplaatje en f 100.- van zijn kostbaas) op een geleende fiets en niets achterlatende dan onbetaalde rekeningen.

Wanneer dit jongmensch zich verzekeren gaat tegen mogelijke eigendomsschade, zal hij ook 'n bitter beetje aan premie moeten betalen.

Het haantje van den Middelburgschen toren „den langen Jan” is opnieuw verguld. Eerst had men het willen verzilveren, met het oog op de vele daken van dat metaal, welke op de Middelburgsche panden liggen.

Een lid der talloze wetenschappelijke genootschappen in Zeeland heeft j.l. Donderdag te Hoedekenskerke bespeurd, dat de hagelstenen hier en daar 'n decimeter hoog lagen. 't Dikste laagje is opgeschept en zal in de ijskast van een der slagersleden bewaard worden tot in lengte van dagen. Getracht zal worden een chocolade-hagelag-fondsje te stichten, om daaruit de kinderen der leden te tracteren !

Tot de volgende week, dames en heeren !

De heer P. Bogert te Tholen bezit een Shetlandsche pony, waarbij als bijzonderheid een veulen, dat de eigenaar als „schoothondje” kan meedragen.

WELKE VAN DEZE Premieboeken ONTBREEKT NOG IN UW VERZAMELING

Ga deze lijst eens goed na en bestel dan zoo spoedig mogelijk bij den bezorger van dit weekblad, den agent, ons Hoofdkantoor of rechtstreeks bij de administratie van de Hollandsche Bibliotheek, Nassaulaan 51, Haarlem, die boeken die U nog niet bezit. Zoolang de voorraad strekt worden al deze prachtromans ter beschikking onzer lezers gesteld tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent voor ingenaalde exemplaren of 70 cent in luxe prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van 't verschuldigde bedrag in postzegels of van postwissel, groot respectievelijk 22½ of 80 cent.

GEBOECHEERD à 15 CENT: HET GRAF IN DE WOESTIJN.

GEBOECHEERD à 17½ CENT:
HET EILAND ZONDER GEHEIMEN.
EEN ONTMOETING ONDER ZEE.
HET DONKERE HUIS.
IN DE SCHADUW DER GUILLOTINE.
MANNEN VAN STAAL.
SIMEON HEX' ONDERGANG.
HET DRAMA IN DEN VUURTOREN.
SCHANDAAL TE HUNTERSTONE.
DE WREKER.
ASSCHEPOESTER'S PRINS.
GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK.
S.O.S.
GEKOCHT EN BETAALD.
VALGA'S VERTROUWEN.
DE VERDOWEN BRIEF.
DE GESTOLEN KOUSEBAND.
HERTOG OF TUINMAN.
HET MEISJE BUITEN DE MUREN.
GIJ ZULT NIET DOODSLAAN.
DE ERFGENAME VAN DEN GRAAF.
BELINDA KIEST HAAR MAN.
ALTHEA'S HUWELIJK.
EEN JAAR VAN HAAR LEVEN.

GEBONDEN à 70 CENT:

OM HARENTWIL.
DROOMENDOCHTER.
SCHIMMENSPEL.
DOOR DEN NEVEL HEEN.
DE VERDOWEN ROBIJN.
HET ARME ONDERWIJZERESJE.
ROSEMARY CAREW.
DE MACHT VAN ZIJN GELD.
HET HEILZAME VERGIFT.
DE SECRETARIS VAN DEN UITVINDER.
DE SCHOONE GETUIGE.
DIAMANTENJACHT.
MANNEN VAN EER.
DE VALLEI DER STERREN.
VERWORVEN GELUK.
HET MEISJE UIT MONTANA.
HET GRAF IN DE WOESTIJN.
HET EILAND ZONDER GEHEIMEN.
HET TEEKEN VAN DEN DRIEHOEK.
EEN ONTMOETING ONDER ZEE.
FLORA.
DE VREEMDE BOODSCHAP.
HET DONKERE HUIS.
IN DE SCHADUW DER GUILLOTINE.
SIMEON HEX' ONDERGANG.
HET DRAMA IN DEN VUURTOREN.
SCHANDAAL TE HUNTERSTONE.
DE WREKER.
ASSCHEPOESTER'S PRINS.
VOORTVLUCHTIG.
GEESTEN EN SPOKEN IN PENRUDDOCK.
S.O.S.
GEKOCHT EN BETAALD.
VALGA'S VERTROUWEN.
DE GESTOLEN KOUSEBAND.
HET MEISJE BUITEN DE MUREN.
GIJ ZULT NIET DOODSLAAN.
DE ERFGENAME VAN DEN GRAAF.
BELINDA KIEST HAAR MAN.
ALTHEA'S HUWELIJK.
EEN JAAR VAN HAAR LEVEN.

**DENKT ER OM, DE VOORRAAD VAN DEZE BOEKEN IS
BEPERKT, WILT GIJ UW VERZAMELING DUS COMPLE-
TEEREN, WEEST ER DAN VLUG BIJ VOOR 'T TE LAAT IS!**

Sinds onze laatste opgave keerden wij te samen met onze zusterbladen „De Stad Amsterdam“, „'s-Gravenhage in Beeld“ en „Groot Rotterdam“ tengevolge onzer

De volgende bedragen uit aan:

C. Boxman, 1e v. Swindenstraat, 17, Amsterdam (O.)	60,—
M. Ginhello, Priksteenweg 70, Bleyerheide	300,—
T. Broere, Adamshofstraat 9, Rotterdam	30,—
A. D. Kok, Tempel, Recuwijk	30,—
P. v. d. Tas, Gedempte Biersloot 38A, Vlaardingen	30,—
Reyer Kal, Stationsstraat 89, Vlaardingen	60,—
P. Cools, Reysenkuilerstraat 24, Bleyerheide	25,—
Wed. A. Pippel, Heinlantsstraat 152, Rotterdam	600,—
Wed. N. J. Trotsenburg, Gerrit v. d. Lindestraat 89 B, Rotterdam	600,—
C. Zwanenburg, Oudewerf 163, 's-Gravenhage Capelle aan den IJssel	30,—
M. v. Breemen, Leidschestraatweg 25, Rietveld bij Woerden	30,—
Vorig totaal bedrag	f 1.795,—
Nieuw totaal	f 255.536,—
	f 257.331,—

GRATIS

ONGEVALLEN-VERZEKERING

Het nut van een „gesloten“ voetbalseizoen blijkt voor velen nog een gesloten boek. Vlissingen trapt er nog lustig op los. Zondag werd van den 2e klasser Tegelen met 1-3 verloren. Spelkiesje uit deze match voor het Vlissingsche doel.

Zeeuwsche Sport

Als de voetbalcompetitie ten einde is ziet men overal de verschillende verenigingen zich opmaken tot het organiseren van Beker-, Serie- en Nederlaagwedstrijden. Het voetballen is geen specifieke wintersport meer.

Er wordt den geheelen zomer door gevoetbald, van temperatuur trekt men zich niets meer aan. De bal moet en zal rollen, ondanks alles. Wij zijn geen bewonderaars van het voetballen door alle seizoenen heen, niet zoo zeer, omdat de tijd van het jaar er niet geschikt voor zou zijn, maar meer omdat wij het noodzakelijk achten, dat de voetballer na een meestal zware competitie eenige maanden rust moet hebben. Geen algeheele rust willen wij voorschrijven, doch wij zouden willen zien, dat de voetballers het wedstrijdspelen gedurende de zomermaanden nalieten, zonder echter hun training te verwaarloosen. Een enkele wedstrijd is wel noodzakelijk, doch het steeds maar weer van week tot week spelen van vriendschappelijke wedstrijden achten wij niet gewenscht. Gedurende den tijd, dat het competitierad in ruste is, moet de voetballer zich op een speciale training toeleggen. De fouten en tekortkomingen in het winterseizoen opgemerkt moeten in de stille periode verbeterd en aangeleerd worden, liefst onder deskundige leiding. Gelukkig is er allerwege een verlangen te bemerken naar training onder deskundige leiding. Verschillende verenigingen in Zeeland hebben, meestal met zware financieele offers, een trainer aangesteld. De grootere verenigingen kunnen zich de luxe van een beroepstrainer veroorloven, de kleinere moeten zich tevreden stellen met een oud-voetballer uit eigen omgeving, die in zijn eigen jeugd getoond heeft het voetbalspel onder de knie te hebben. Beide echter zijn op den goeden weg en zullen ongetwijfeld na verloop van tijd de vruchten plukken van de opofferingen, welke zij zich thans getroosten. Wanneer deze trainers nu maar speciaal de jonge voetballertjes in het oog houden, dan kan na verloop van eenige jaren ons Zeeuwsche voetbal daarvan profiteren. Wij weten, dat kereltjes van 8 tot 10 jaar af zich thans bij tientallen bij de verschillende verenigingen aanmelden. Laat men hen kalm aanpakken en hen opvoeden tot sportieve voetballers. Door hun thans bij te brengen, dat voetbal gespeeld dient te worden voor het spel alleen, kunnen vele van de onaangenaamheden, welke we thans al te vaak op de voetbalvelden zien gebeuren, misschien tot een minimum beperkt worden. Niet alleen technisch maar ook moreel goede voetballers kunnen thans gekweekt worden, opdat de naam van het Zeeuwsche voetbal in de toekomst een goede zal zijn.

Wij gaan in Zeeland steeds vooruit; de verenigingen al of niet in Bondsverband komen als pad-

Nederlandsche atleten, die voor uitzending naar Los Angeles in aanmerking komen. Van l.n.r. Berger, Peters en mej. Schuurman. Zittend mej. Gisolf.

denstoelen uit den grond. Vorig jaar nog telde de Zeeuwsche Voetbalbond ruim dertig verenigingen, thans na het seizoen 1931/32 zijn niet minder dan 60 verenigingen aangesloten. Voor den voetballer, die uit verschillende overwegingen, of door een voetbalverbod van de zijde van 't Gemeentebestuur niet in staat is op Zondag te voetballen, is 'n Zaterdagmiddag-competitie ingesteld. Deze competitie is aangevangen met 24 elftallen, verdeeld over 3 afdelingen. De meeste dezer verenigingen zijn in Zuid-Beveland gevestigd, terwijl ook op Noord-Beveland 'n viertal deelnemende verenigingen huizen. Veere is als ééning op Walcheren tot de competitie toegetreden en zal den strijd moeten aandoen met de N.-Bevelanders. Dit levert door de moeilijke verbanden met Noord-Beveland tamelijk groote bezwaren op, vooral ook omdat des

avonds gespeeld wordt. Dit is weer niet anders mogelijk, omdat op het platteland later gewerkt wordt dan in de stad en ook omdat men zich daar aan den zonnetijd houdt en dus steeds een uur achter is.

Zaterdag a.s. zal de Zeeuwsche Athletiek Bond een nationalen wedstrijd ter gelegenheid van zijn vijfjarig bestaan houden. Tot deelname aan dezen wedstrijd zijn uitgenoodigd en bereid gevonden de Cadetten uit Breda. Wij kennen deze heeren van vorig jaar, toen zij deelnamen aan de Bondsontmoeting en zijn er van overtuigd, dat het Zaterdag een mooie en spannende kamp zal worden. De daaropvolgende twee weken zullen de Kampioenschappen van denzelfden Bond verwerkt worden, een deel te Middelburg en een deel te Vlissingen.

Zeeuwsche elftallenrevue. Kiekje van „de Zeeuwen“, een der jongste 3e klassers uit Vlissingen. De ploeg kwam tijdens het afgelopen seizoen voor het eerst uit in de 3e kl. van den K. N. V. B.

Zeeuwsche elftallenrevue. De reserves van Zeelandia (Middelburg) bezetten de laatste plaats in de 3e klasse. Wij sluiten met deze kiek de serie der K.N.V.B.-ploegen.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS CULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

TIENDE HOOFDSTUK

Op den elfden dag, dat mevrouw Manthey met mevrouw Giesecke overlegde, bracht Tommy Quint zijn bezoek aan Bobby Liechtenstein.

Tommy was in zijn eerste woede 't liefst weer bij zijn vriend naar binnen gestormd, om hem een paar ribben in te slaan, dat uilskuiken, dat... dat... hij kon zelfs geen naam vinden voor zoo'n idioot.

Maar hij deed het niet.

Enkele seconden later hield hij zichzelf voor, dat hij er geen steek verder mee kwam, en op slot van rekening kon de arme gek ook niet voorzien, dat het meisje het briefje te zien zou krijgen.

't Was allerellendigst. Maar het verwonderde hem niets, dat zij weggevoerd was.

Zij voelde zich natuurlijk laaghartig bedrogen, voor den gek gehouden, in een val gelokt, wat 'n pech! Hij ging aan 't stuur zitten en reed in zijn woede ver weg uit Berlijn.

Hij raasde maar voort, zonder doel, met een snelheid, die de verkeerspolitie de haren te berge deed rijzen. Het was afgrijselijk, ontzettend, onduelbaar.

Hij reed tot Bernau. Toen keerde hij om.

Hij moest Flox spreken. Hij zou geduldig haar verwijten aanhooren, hij zou zich vernederen tot op den grond, dan rustig een uitleg beginnen; met zoo'n buitengewoon meisje moest er te redeneeren zijn. Hij zou een beroep doen op haar zin voor humor... Hij was weer vol hoop, toen hij in de Mahrenholzstraat kwam.

Maar zij was niet te spreken.

Ze kwam zeer laat thuis uit de zaak, kwam zoo zacht mogelijk binnen en roetste naar haar kamer, vóór hij de gang had kunnen opstormen.

Tommy moest op zijn kamer blijven, tot hij geroepen werd om te eten. Aan tafel zou hij haar dan toch zien... Maar hij hoorde onheilspellende geluiden. Ze had een kort en heel kalm gesprek met haar tante, die naar haar kamer was gegaan, uit angst, dat ze ziek was. Toen hoorde Tommy borden kletteren.

Ze gebruikte het maal op haar kamer. Anders deed ze dat altijd in de huiskamer. Zoo duidelijk mogelijk wou ze hem laten blijken, dat ze hem niet wenschte te treffen, hem niet zien wou.

Schuchter probeerde hij mevrouw Winter uit te hooren, maar uit hardhoorige mensen, die geen al te groote belangstelling mogen vermoeden, is niet veel nieuws te krijgen. Tommy at zoo snel mogelijk, en ging toen weer naar zijn kamer. Daar zette hij zich aan het wankel bureau van wijlen den heer Winter, om een verzoenenden brief op te stellen.

Het was moeilijk werk. Wat hij schrijven wou, kon hij niet schrijven — ze zou het niet eens willen lezen, en de woorden, die ze zien zou, maakten haar toorn nog heviger. En wat hij op het papier kreeg, zei niets, 't was onuitsprekelijk nuchter, belachelijk van onbeholpenheid. De eene poging na de andere mislukte. Hij frommelde de vellen stuk voor stuk in elkaar en mikte ze naar de papiermand.

Hij had geen rust om naar bed te gaan. Hij zat er zelfs over na te denken, of 't maar niet beter was, het op te geven, zonder dralen de deur uit te sluipen, naar zijn oude hotel te gaan en morgen iemand te sturen om zijn bagage. Maar met schrik merkte hij op, hoe de gedachte daaraan hem pijn deed. Hij had trouwens nu geen zin om in te pakken, het kon niet, met één kaars als eenige lichtbron, de laatste kaars, die al bedenkelijk slonk.

Hij blies woedend het lichtje uit, ging gekleed op zijn bed liggen, en dacht alles door elkaar. Eindelijk deed hij verwoed zijn best, om in te slapen, en dat lukte hem tenslotte ook, nadat hij de groote staande klok in de huiskamer nog luid en duidelijk elf uur had hooren slaan.

Hij doorleefde onrustige droomen, en schoot toen plotseling overeind, in een onaangename twijfel, of hij nu werkelijk wakker was... of zou Bobby Liechtenstein, dien hij met een hockeystok vreeselijk had afgeranseld, straks de kamer binnen komen, om wraak te nemen?

Uit een hoek kwamen zachte, klokkende geluiden, als van stroomend water. Zie je wel: ik droom, dacht hij.

Nieuwsgierig trok hij aan het rafelige touwtje van den bedschakelaar. Er kwam geen licht.

Maar hij herinnerde zich, dat de electrische hoofdleiding niet in orde was... hij wist niet meer, dat hij gekleed was, en tastte naar het doosje lucifers op het nachttafeltje. Hij raakte het wel, maar stiet het meteen van het nachttafeltje.

Zenuwachtig van ergernis boog hij zich over den rand van het bed, en tastte naar den vloer, om het doosje te vinden en greep in het water.

Met een heftigen uitroep sprong hij het bed uit, het water spatte omhoog.

Licht moest hij hebben, licht! Nog dacht hij er niet aan, in zijn zakken naar lucifers te zoeken. Hij stond radeloos, onbeweeglijk, een paar seconden lang, en dwong zich, om na te denken.

Ja, in het laatje van het nachtkastje moest nog een doosje lucifers liggen.

Hij vond ze, streek verwoed een houtje aan, en ontstak No. 6 het overgebleven stompje kaars.

Mooie boel! De heele vloer van de kamer was overstromd. Het water kwam tot over den neus van zijn schoen.

Met het eindje kaars in de hand ging hij op onderzoek — en al vlug zag hij, dat het water onder de tusschendeur uitkwam, die altijd op slot was. Aan den anderen kant van die deur sliep Flox met haar tante.

Hij klopte, klopte nog eens, kreeg geen antwoord. Toen schoof hij den knip aan zijn kant los, en begon aan de deur te trekken. Er was geen verwickelen of geen verwegen aan.

Een monsterachtige woede greep hem aan. Wie weet, wat er met het meisje gebeurd was! Hij hoorde maar niets...

Hij greep de klink van de deur met een kracht, alsof hij haar fijn wou knippen, en rukte zoo hard hij kon. Toen hoorde hij in de aangrenzende kamer stemmen: een gillette van de tante, kalme woorden van Flox, die hij niet verstond.

Hij rukte en trok door, zonder te denken, en het was, alsof een onzichtbare kracht hem hielp. De deur vloog open — en de onzichtbare kracht werd zichtbaar: een watermassa, die hem bijna van de been sloeg, en hem door schoenen en sokken en broekspijpen heen omspoelde, griezelijk koud.

Bovendien kreeg hij de weggedrongen deur tegen het hoofd, zoodat de sterretjes hem voor de oogen dansten.

Uit de diepte van de donkere kamer echter kwam er een koele, heldere meisjesstem:

„Wilt u alstublieft die deur dadelijk weer dicht doen, meneer Quint? We zullen u wel roepen, als we zoover zijn.”

Tommy antwoordde, dat de deur niet meer dicht kon, en trok zich toen, door 't klotsende water baggerend, twee meters terug. „Zoo,” hoorde hij eindelijk, en het woord als een uitnoodiging opvallend, kwam hij weer naar de deur, en lichtte met zijn kaars de kamer in.

Daar stond het water bijna tot aan den rand van de twee bedden, waarop de dames gehurkt zaten, gekleed, met ieder nog een deken om ter bescherming tegen de vochtige kou, aan den muur tegenover de deur Flox, aan den kant van Tommy's kamer mevrouw Winter.

„Neemt u mij niet kwalijk,” zei Tommy beleefd, „maar waar wou u eigenlijk naar toe zwemmen?” Hij was blij, dat hij haar tenminste weer zag, dat ze tegen hem sprak, en dat nog wel in omstandigheden, waarnaar alle minnende jongelingen snakken: omstandigheden, waarin hij als redder kon optreden.

Mevrouw Winter zat zachtjes te klagen.

„Wat is er eigenlijk gebeurd?” vroeg het meisje, met een stem, waaraan te hooren was, hoeveel moeite het haar kostte, niet te gaan schreien.

Tommy haalde de schouders op.

„Een buis van de waterleiding gesprongen, denk ik,” zei hij lakoniek. „Ik wou alleen maar even kijken, of er hier nog niemand verdronken was. Bij mij stond 't water een halve hand hoog. Nu is 't tenminste een beetje verdeeld.”

Hij aarzelde even, maakte toen een buiginkje en scheen zich terug te willen trekken.

„Helpt u ons tenminste eerst hier even uit!” riep Flox.

Tommy keek haar aan en lachte. Met drie groote stappen plonste hij als een Triton door het water, tot hij vóór haar stond.

„Eerst tante,” commandeerde ze.

Hij ging terug, nam de tante met een fikschen ruk op zijn schouders, en droeg haar weg, eerst naar zijn kamer, toen de gang in. Daar was 't nog maar nauwelijks vochtig; eerst nu begon het water over den drempel heen te stroomen.

Hij zette de tante bij de bovenste traprede neer, en ging toen zonder te spreken terug, om het meisje te halen.

„Hoe krijgen we dat er nu allemaal weer uit,” jammerde Flox, terwijl hij met zijn zoeten last door de beide kamers waadde. Zij hing verschrikt en bezorgd in zijn armen.

Zij kwamen geen van beiden op de gedachte, dat ze nu eigenlijk kalm weer op haar eigen beenen zou kunnen staan.

„We zullen eerst eens moeten kijken, waar 't eigenlijk vandaan komt,” zei Tommy, terwijl hij haar 't gangetje doordroeg. Intusschen was mevrouw Winter de trap afgedaald en stormde zij naar buiten, met de deken nog over haar schouders.

„Hulp! Water!” liep zij te schreeuwen, en zij keek niet meer om naar haar huisgenooten. In de verte hoorden ze haar stem wegsterven in het woord „Brandweer”. Hiermede was voor Flox en Tommy de overstromingsperiode voor 't oogenblik geëindigd.

Flox kwam plotseling tot het bewustzijn, dat zij zich aan den heer Quint vastklemde als een klein kind, en Tommy kwam tot het bewustzijn, dat het een onvergeeflijke nalatigheid zou zijn, als hij haar nu geen kus gaf.

Dat deed hij dus. Hij was een man, die redelijk wist te handelen.

„Ik had 't zoo goed bedoeld,” zei hij fluisterend. „dat van vanmorgen! Bobby is een oude vriend van me! Maar hij had geen flauw besef... hij wist niet, hoe de vork in den steel zat... hij heeft 't heelemaal verkeerd begrepen... ik...”

„Ja?” zei Flox, en ze keek hem, zoo van nabij, aan met zoo'n wonderbare vraag in haar oogen, dat hij haar natuurlijk nog eens kuste.

En waarschijnlijk hadden zij hun gesprek op die manier nog een poosje voortgezet, als mevrouw Winter, bij haar wilde vlucht naar de brandschel, de straatdeur niet open had laten staan.

Daardoor scheen zwak het licht van een straatlantaarn naar binnen, en Tommy zag, dat een groote breede kerel met een stierennek vlug de trap van de volgende verdieping afkwam, en toen, tastend langs de leuning van het portaal, verder naar beneden snelde.

Duidelijk zag hij de donkere gestalte tusschen zichzelf en het lichtschijnsel, en toen hij onwillekeurig een stapje opzij deed, viel ook het licht van het stompje kaars, dat op 't gangtafeltje stond, nog net even op den forschen vreemde. Tommy merkte met één blik op, dat de kerel een veel te kleine pet op zijn kolossalen schedel had, en dat zijn eene oor een geduchte zwelling vertoonde.

Bliksemsnel liet hij Flox op den grond glijden.

„Die kerel van laatst,” hoorde ze hem nog haastig fluisteren.

Toen suisde Tommy de trap al af, drie treden tegelijk, achter den reus aan. Hij had nog een oude rekening te vereffenen. Hij had het land aan oude rekeningen, deze ééne moest zonder uitstel worden voldaan.

Het was een halsbrekende jacht, de trap af. Tommy had nog snel de kaars kunnen meegrissen, maar die begaf het aanstonds, door de luchtstrooming.

De straatdeur kraakte. De reus had er aan getrokken, en ze was bijna dicht, maar nog niet in het slot, toen Tommy er bij kwam.

Vlug trok hij de deur weer open, en hij wipte naar buiten. Daar liep de reus, de straat in.

Het water liep Tommy uit de schoenen, spuitend bij iederen stap, en hij voelde het aan zijn beenen hoe langer hoe kouder worden. Maar het kon hem geen sikkepit schelen. Hij liep maar, liep....

En Tommy kón loopen.

Maar op den eersten hoek, tegenover het cafeetje, stond een auto. Nu was de reus daarbij — daarin — de auto zette aan....

Tommy beet de tanden op elkaar. Nu trok hij zich nergens meer iets van aan — er op of er onder.

Hij legde de laatste meters af met twee panter sprongen, bereikte den wagen en greep zich vast aan den reiskoffer, die er achteraan opgemonteerd stond.

Het scheelde maar een haar, of hij was er weer afgeglijpt, op de keien,

maar hij gaf zichzelf een wilden zet naar voren, kwam er met 't bovenlichaam op en trok zich hoog, dat zijn armspieren er pijn van deden. Hij zat er bovenop.

De auto reed door verlaten straten. Het kon ongeveer half drie in den morgen zijn, misschien ook drie uur. De late wandelaars waren juist binnen, de vroege werkers nog niet buiten. De stad sliep.

Maar zelfs als er mensen op straat waren geweest, hadden die hem, bij de schaarsche verlichting van den nacht, niet gemakkelijk kunnen zien, met zijn donkerblauwe pak tegen den donkerblauwen auto. De wagen stak een paar uitgestorven straten over en reed toen snel door de Charlottenburger Chaussee.

Het was koud. Maar Tommy voelde er niets van.

Hij had het te druk met zijn gedachten. Hij dacht natuurlijk óók aan zijn verzoening met Flox — uit de diepte der wanhoop was hij bijna plotseling opgeheven in verrukking en hoop — maar het meest, en opzettelijk, hield hij zich bezig met het probleem, dat voor zijn geest was opgekomen: wat betekende het plotselinge opduiken van dien misdadiger?

Het schoot hem te binnen, dat men tegenwoordig beweerde, dat het in huis spookte, omdat er de laatste dagen overal onbegrijpelijke dingen gepasseerd waren.

Ontploffingen, gebroken leuning, de electriciteit werkte niet, en nu weer die zondvloed....

Waren dat losse toevalligheden, of stonden die dingen met elkaar in verband? Werden de bewoners van Mahrenholzstraat 17 bestookt door een vijand? Waren het pogingen tot wraak van dien kerel, die gestoord was in zijn duistere onderneming?

De auto reed het Reichskanzler-plein over, en sloeg toen een zijstraat in. Daar stopte hij na weinige seconden voor een huis, dat er uitzag als een villa, met een voortuin.

Tommy hield zich stil, maakte zich zoo klein mogelijk.

Stemmen....

Twee mannen stapten uit: de chauffeur — de chauffeur van laatst! — en de reus.

Ze praatten nog altijd samen, maar zoo zacht, dat Tommy er geen woord van verstaan kon.

Toen ging de reus het huis binnen, en de chauffeur nam zijn plaats weer in, en reed weg, langs een zijpad.

Tommy keek, nog steeds op den koffer zittend, voorzichtig rond, herkende den omtrek van een garage en liet zich zacht op den grond glijden. Hij sloop terug naar de villa.

Naar binnen kon hij natuurlijk niet, al had hij nog zoo graag het raadsel oogenblikkelijk opgelost. Maar het was al mooi, dat hij den dader, of den verdachte, kende en het huis wist. Hij zocht, of hij een naam vond, en hij ontdekte dien op een sierlijke, tamelijk groote koperen plaat: Renée Malvy.

Renée Malvy.... hij kende dien naam. Waarschijnlijk een tooneelspeelster, of een zangeres, hij wist 't niet meer. Iemand van een aanplakbiljet....

Peinzend wandelde hij terug naar het Reichskanzlerplein, en daar vond hij een taxi. Gelukkig was de chauffeur zoo slaperig, dat hij niet opmerkte, hoe verformfaaid Tommy er uitzag.

ELFDE HOOFDSTUK

Zoo treedt men tegen een hond nog niet eens op, meneer Pietsch,” zei de teekenaar Bleisenkel.

„Dat doe ik ook niet,” bromde de heer Pietsch.

Hij had een diepe rollende basstem — men had haar tot de stemmen kunnen rekenen, waaraan de critici een „metaalgeluid” toeschrijven, als ze niet zoo heesch had geklonken en een beetje vettig, en helaas ook sterk alcoholisch. Er zijn inderdaad alcoholische stemmen, wier werking niet door het reuk- maar door het gehoororgaan gaat.

De heer Pietsch verenigde in zijn persoon beide werkingen, in een mate, die verbazing wekken kon.

Als we daar nu nog bij vertellen, dat de zooeven beschreven stem groote moeite had, om zich een weg te banen door het dichte struikgewas van een grooten snorrebaard, die zoover overhing, dat hij den mond scheen te willen beschermen (het is niet uit te maken met welk doel, of 't moest zijn, dat het den eigenaar het tandenpoetsen bespaarde), als we er verder nog aan toe voegen, dat hij zichzelf voor zich uit scheen te dragen, zooals een auto de motorkast, en dat de haren van zijn snorrebaard en die op zijn handen de eenige waren, die men aan hem bespeuren kon, ook als hij geen hoed ophad — dan zal men wel begrijpen, dat de heer Pietsch het bezoek in geen geval aan zijn uiterlijke aantrekkelijkheden te danken had.

Dat was nooit het geval, maar vandaag allermint. Als die menschen, die op het oogenblik zijn kamer vulden, allemaal openhartig en vrijmoedig hun meening hadden uitgesproken over den heer Pietsch, en de gevoelens die zij hem toedroegen, dan is het niet geheel zeker, dat hij er levend af was gekomen; in ieder geval had de strafrechter de handen vol werk gekregen.

Er zat in die kamer een heel gezelschap bijeen, te weten: de heer en mevrouw Giesecke, mevrouw Manthey, de heer Blustein, mevrouw Winter, juffrouw Kiessling en de heer Bleisenkel.

De huurders van het huis Mahrenholzstraat 17 stonden voor

WAAROM MOET EEN PLOMPE, ROODE BRIEVENBUS TEGEN EEN MOOL, OUD GEBOUW GEPLAATST WORDEN? TIEN OF DERTIG METER VERDER ZAL ER OOK WEL EEN GESCHIKT PLAATSJE VOOR ZIJN, EN HET AANZIEN VAN EEN HISTORISCH BOUWWERK, ZOALS IN DIT GEVAL DEN WIJNHUISTOREN TE ZUTPHEN, WORDT ER DAN NIET DOOR GESCHAAD.

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

Nieuwe blanke huid in 3 dagen

WAT DE
MICROSCOOP
ONTHULT

De wetenschap weet tegenwoordig, dat de vergroting der poriën door prikkeling der huidporiën wordt veroorzaakt; dan ontstaan meeëters, vermoeidheidsrimpels en een schrale, fletse huid.

De nieuwe, witte vetvrije crème Tokalon lost het vuil diep in de poriën op en verzacht de prikkeling der huidporiën. Meeëters vallen af. Vergroote poriën trekken weer samen. Ruwe, vale huid wordt glad en blank.

Deze nieuwe, witte crème Tokalon bevat geprepareerde room en olijfolie, alsmede blank makende, versterkende en samentrekkende ingrediënten. Ze houdt de droogste huid aangenaam soepel en frisch en neemt het glimmen van vette huid weg. Zij verleent de huid snel een onbeschrijfelijke schoonheid en een frisch aanzien, zooals op geen andere wijze te verkrijgen is.

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS . . . WINNEN

Stukgelopen
voeten, verzacht en geneest men met

PUROL

Doos 30-60. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Zijn pijp smaakte hem niet.

Indigestie en zuur.

„Een paar maanden geleden had ik een aanval van indigestie en maagzuur en had geen trek in eten, vooral niet in het ontbijt. Ik ben een stevige pijp-rooker, maar ik was een paar dagen zoo ziek, dat ik mijn pijp niet eens aankeek. Ik besloot Kruschen Salts te probeeren. Een paar dagen later bemerkte ik dat het zuur verdwenen was en de laatste vijf of zes weken ben ik weer zoo gezond als altijd. Mijn pijp smaakt me weer en ik voel me 10 jaar jonger.” R. P.

dosis” Kruschen Salts prikkelt eerst den toevvoer der maagsappen en verzekert daarna dagelijks een volledige, regelmatige en nooit falende verwijdering van de afvalstoffen.

**Kruschen
Salts**

Als Uw spijsverteringssappen niet goed vloeien, blijft uw voedsel in het lichaam en gaat gisten; daardoor wordt de ellende van indigestie veroorzaakt. De „kleine, dagelijksche

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

GRATIS
**De Ranja
"surprise"**

BIJ IEDEREN FLACON
Ranja of Rojo

INTERESSANTE PUZZLES,
KRUISWOORDEN, ENZ

VELE FRAAIE PRIJZEN

N.V. C. POLAK GZ.
GRONINGEN

Chlorodont

voor mondverzorging

en om mooie, witte en gezonde tanden te krijgen wordt dagelijks door meer dan 6 miljoen mensen gebruikt

De avond waart over den Ysel (bij Zutphen).

hun huisheer, gelijk eens de gevangen Christenen voor Caligula of Nero. Maar niet met even groote berusting.

Het was met den besten wil van de wereld ook niet meer uit te houden.

De woning van Bleisenkel lag in asch en puin. Hij kon niet teekenen, zei hij; hij was al zijn klanten aan 't kwijtraken.

Het liet den heer Pietsch steenkoud.

„Kan ik 't helpen, dat u uw kachel stookte met ontplofbare stoffen?”

Bleisenkel protesteerde verwoed, maar zijn opmerkingen werden niet eens aangehoord.

„Als u dien rommel niet in de kachel gestopt hebt, wie heeft 't dan gedaan? Ik mischien? Ik ben toch geen klein kind, meneer.... meneer.... Bleisenkel!”

Men hoefde den heer Pietsch maar even aan te kijken, om hem althans daarin gelijk te geven.

Als een springvloed golfdan van alle kanten de klachten op hem aan, — over de electriciteit, die niet werkte, en over de ontzettende ramp met de waterleiding, die 't heele huis ruïneerde; maar hij stond pal als een rots, met een gezicht als van ijs.

„Ik heb die kwestie laten onderzoeken,” zei hij. „Volgens mijn informaties moet ik die dingen niet in orde laten maken maar u, en ik zou u raden, het een beetje gauw te doen, anders krijgt u vast en zeker last met bouw- en woningtoezicht.”

Er ging een gehuil van schrik op.

Bij Siegfried Blutstein knapte er iets van binnen. In 't algemeen hield hij zich trouw aan zijn principie, zich van allen twist en strijd zoo ver mogelijk te houden, maar wat te veel was, was te veel, en hij besloot, dien kerel met zijn walrusgezicht eens te vertellen, hoe de dingen in elkaar zaten.

„Nu wil ik u toch even iets zeggen, meneer Pietsch,” begon hij, en hij kwam den huisheer zoo nabij, dat het leek, of hij de haren van diens snorbaard wilde tellen. „U kunt ons nog veel meer vertellen, maar nooit, dat wij aansprakelijk zijn voor de beestachtige toestanden, die op 't oogenblik in ons huis heerschen.”

„Bravo,” zei mevrouw Ilona Manthey van harte.

Blutstein wierp haar een korten, dankbaren blik toe en ging toen met nieuwen moed voort.

„Waar zou dat in 's hemelsnaam heen moeten? Kijkt u de dingen toch eens aan, zooals ze zijn, en niet, zooals u ze graag zou willen hebben! Er is in dat huis totaal niets meer in orde, alles is kapot. De waterleiding is kapot, de electriciteit is kapot, de trapeleuning is kapot — 't heeft dien armen meneer Bleisenkel bijna zijn leven gekost, en mevrouw Giesecke een zenuwtoeval. De kachels springen uit elkaar, alle woningen zijn onder water gezet en zoo goed als onbewoonbaar, dat wordt toch werkelijk wel een beetje al te bar, meneer Pietsch. Ik zou wel eens willen zien, wat u zei, als u Mahrenholz-

straat 17 woonde. Ten slotte heeft een huisbaas niet enkel rechten, maar ook plichten.”

„Bravo,” zei de bevallige weduwe nog eens, en mevrouw Giesecke gaf haar man een veelbeteekenenden stoot in zijn ribben. Zij vond, dat hij zich niet zoo druk met het opzichtige mensch hoefde te bemoeien.

De postambtenaar staarde haar aan met een blik van niet begrijpen. De heer Pietsch echter deelde de meening van meneer Blutstein heelemaal niet, en hij begon dat uiteen te zetten.

Hij stond tot dit doel zelfs op, waarbij hij de schrijftafel met zijn lichaams-omvang een eind verschoof.

„Zoo, zoo. Laat ik u dan het volgende vertellen. Uit mijn informaties is gebleken, dat al die beschadiging van het perceel Mahrenholzstraat 17 toegeschreven moet worden aan oorzaken, die niet tot de gewone oorzaken gerekend kunnen worden.”

„Heb ik 't niet gedacht?” schoot het door het brein van mevrouw Giesecke, en zij gaf haar man nog een stomp.

Als hij er Weissenberg bij geroepen had — maar de mannen willen altijd alles beter weten.

„... Het schijnt, dat we met moedwillige beschadiging te doen hebben, dat er iemand aan de hoofdleiding van de waterleiding geknoeid heeft en aan den electricischen meter, en die kwestie met die kachel is ook heel eigenaardig. Als dat soms een doorgestoken kaart is van de huurders, omdat ze alles door mij willen laten vernieuwen, dan dank ik de heeren hartelijk. Zooiets moeten ze maar met iemand anders uit zien te halen, met iemand, die gek genoeg is, om er in te loopen. Als de woningen u niet meer bevallen, zal ik u met alle genoegen van uw huurcontract ontslaan. Met alle genoegen, dat kan ik u verzekeren. Ik krijg mijn huis zonder u óók wel verhuurd.... hier....” en de heer Pietsch sloeg op de schrijftafel, waarop allerlei papieren lagen, „ik krijg iederen dag aanvragen. Zooveel ik maar wil. Hier heb ik er een voor kantoorgebruik, dat brengt me veel meer op, dan u met z'n allen, dus geneer u maar niet, precies zooals u wilt. Alle verdere stappen blijf ik mij voorbehouden.”

Siegfried Blutstein keerde zich op zijn hakken om.

„We zullen 't er voor vandaag maar bij laten,” zei hij, en hij ging, maar niet zonder bliksemsnel een blik geworpen te hebben op het papier, dat bovenaan lag op het bureau van den huiseigenaar.

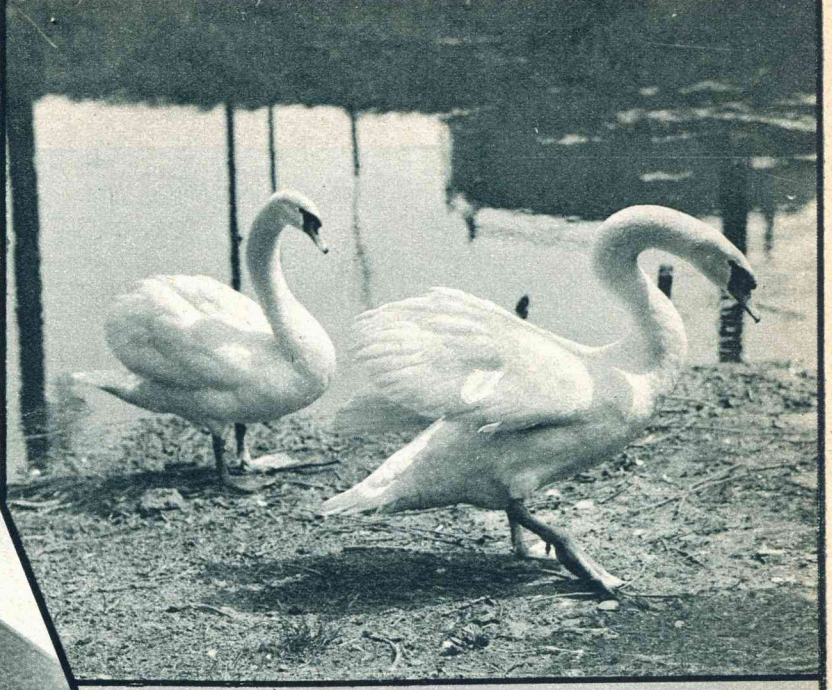
Dat deed hij eigenlijk heelemaal uit gewoonte, en als Siegfried Blutstein ergens geoeftend in was, dan was het in de kunst, brieven te lezen, die met den kop naar hem toe lagen. Dat gaf nu en dan volkomen inlichtingen over de prijzen van concurrenten.

In dit geval echter gaf het hem slechts deze ééne mededeeling: dat de afzender Hoogachtend Edgar Magnussen had onderteeekend, en daar was niet veel mee te beginnen.

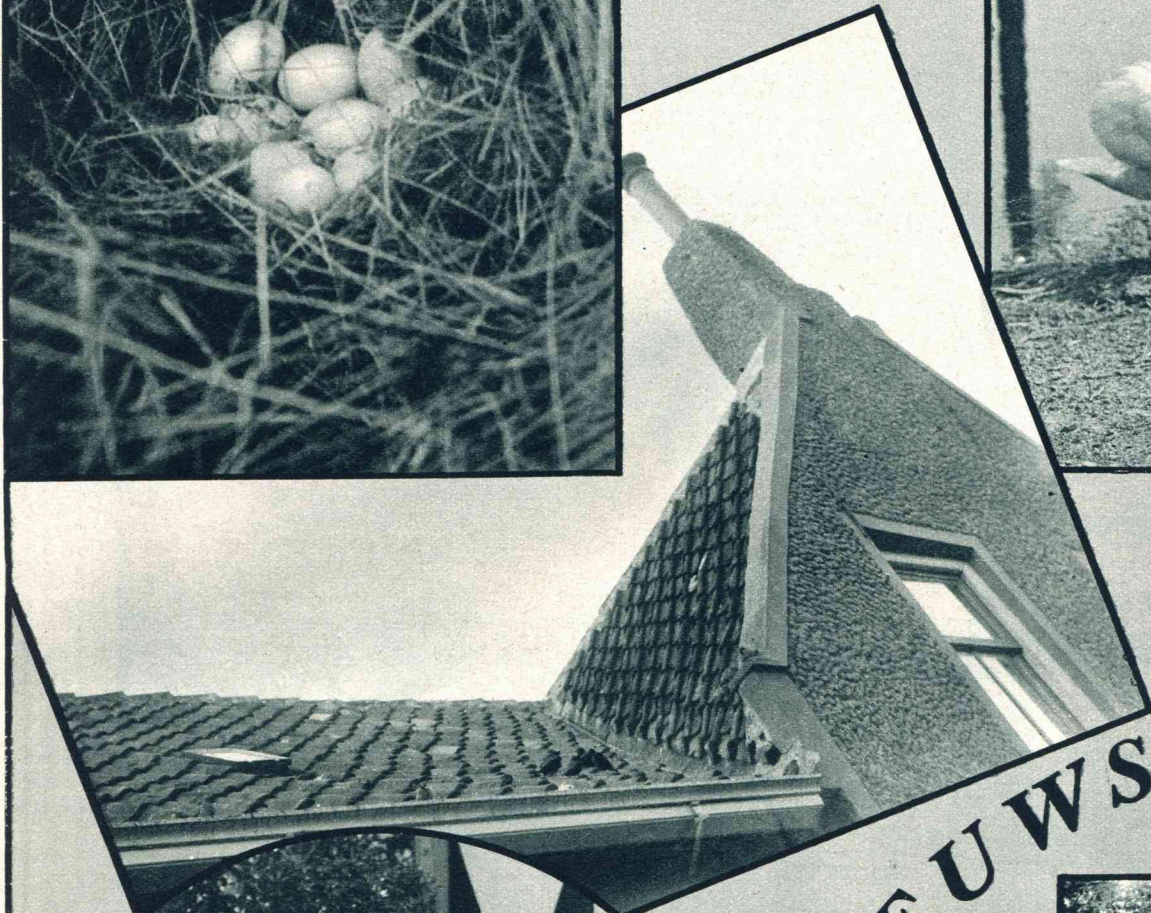
(Wordt voortgezet)

In de zoele maand van Mei
lei elk vogeltje zijn ei.

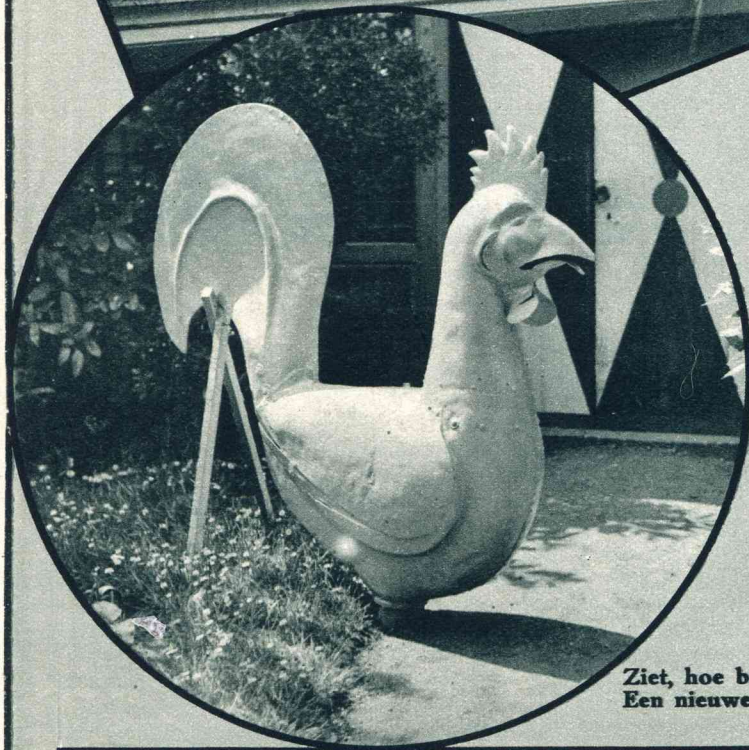

Zelfs de trotsche zwaan bedenkt
dat de Mei nieuw leven brengt.

En de musschen op het dak
zaam'len naarstig tak bij tak.

ZEEUWSCHE FILM

Slechts het haantje op
den toren
wou van ei noch Mei-
maand hooren.

En de pauw zegt: 'k Doe
mijn plicht
als ik maar mijn veeren
licht.

Ziet, hoe breekt het leven uit;
Een nieuwe lente, een nieuw geluid.

